Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 /, πέννες
Τὸ πρῶτον φύλλον κάθε μηνὸς δωδεκασέλιδον, ἐπίσης δραχ. 2.

ΗΛΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐλληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος | *Ἐν Ἀθήναις, 24 Σεπτεμβρίου 1927* | *Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 43*

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Κύριε ἀστυνόμε, σᾶς παρουσιάζω τὸ γιὸ τοῦ βασιλιᾶ τῶν Ἀκουτονὰρ καὶ τὴν ἀκολουθία του.

Ἡ λέξη «βασιλιάς» ἔφερε τὸ ἀποτέλεσμά της. Ὁ ἀστυνομικὸς μαλάκωσε καὶ ρώτησε εὐγενικά:

— Ἔχετε ἄδεια νὰ κυκλοφορεῖτε ἔνοπλοι στοὺς δρόμους;

— Ὄχι, κύριε ἀστυνόμε, δὲν ἠξέραμε ὅτι χρειάζεται ἄδεια.

— Χρειάζεται. Ἐλάτε καὶ θὰ τακτοποιηθῆτε στὸ τμῆμα.

Στὸ μεταξὺ εἶχε μαζευτεῖ ἄπειρο πλῆθος κι' ἡ βοὴ ἦταν ἀπερίγραπτη. Οἱ ἀστυνομικοὶ τότε φώναξαν τρία ἀμάξια.

— Ἔμπρός, ἐμπάτε μέσα!

Μπῆκαν ὅλοι μέσα καὶ τελευταῖος ὁ στρατηγὸς μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά του. Ἀκόμη καὶ τὸ κανόνι τὸ φόρτωσαν κοντὰ στὸν ἁμαξᾶ καὶ τὸ σκέπασαν μὲ μιὰ κουβέρτα γιὰ νὰ μὴν κάνει ἐντύπωση.

Στὸ τμῆμα, εὐτυχῶς, τὰ πράγματα τακτοποιήθηκαν. Ὁ Αὔγουστος δήλωσε ὅτι ὁ πρίγκιπας γνωριζόταν μὲ τὸν Ὑπουργό, ἔδειξε τὸ συστατικὸ γράμμα γιὰ τὸ διευθυντὴ τοῦ Ἐνεχυροδανειστηρίου κι' ὁποσχέθηκε νὰ μὴν ἐπαναλάβουν τὶς στρατιωτικὲς ἐπιδείξεις στοὺς δρόμους.

Ὁ ἀστυνόμος τοὺς ἄφισε ἐλεύθερους κι' ἔφυγαν μὲ τὰ ὅπλα τους καὶ μὲ τὸ κανόνι, δηλαδή, ὅπως λὲν στὴ στρατιωτικὴ γλῶσσα, μὲ ὅλες τὶς τιμὲς τοῦ πολέμου.

Ὡστόσο, ὅταν ἔφτασαν στὴ «Διάνα», ὁ Ἡρακλῆς ἄφισε τὸ θυμό του νὰ ξεσπάσει.

— Βρωμότοπος! εἶπε. Νᾶσαι στρατηγὸς καὶ νὰ σὲ πιάνουν στὸ δρόμο οἱ παλιοχωροφύλακες καὶ νὰ σὲ φορτώνουν στάμαξι σὰ μπαούλο! Πφ!

—Ἄο, γιές! φώναξε ὁ Πουμ-Πουμ ὁ φιλόσοφος. Σὲ λίγες μέρες στὴν Ἀφρική, καὶ κεῖ δὲν ἔχει ἀστυνομικούς!

— Μακάρι νὰ μὴν ἔχει! εἶπε ὁ Ἡρακλῆς. Ἔχει ὅμως Μπαταμπουμ καὶ κόβουν κρίτσι-κρίτσι τὸ κεφάλι καὶ ψήνουν ἀνθρώπους ζωντανούς. Ἄο, γιές!

Ὁ Πατατούκας γούρλωσε τὰ μάτια

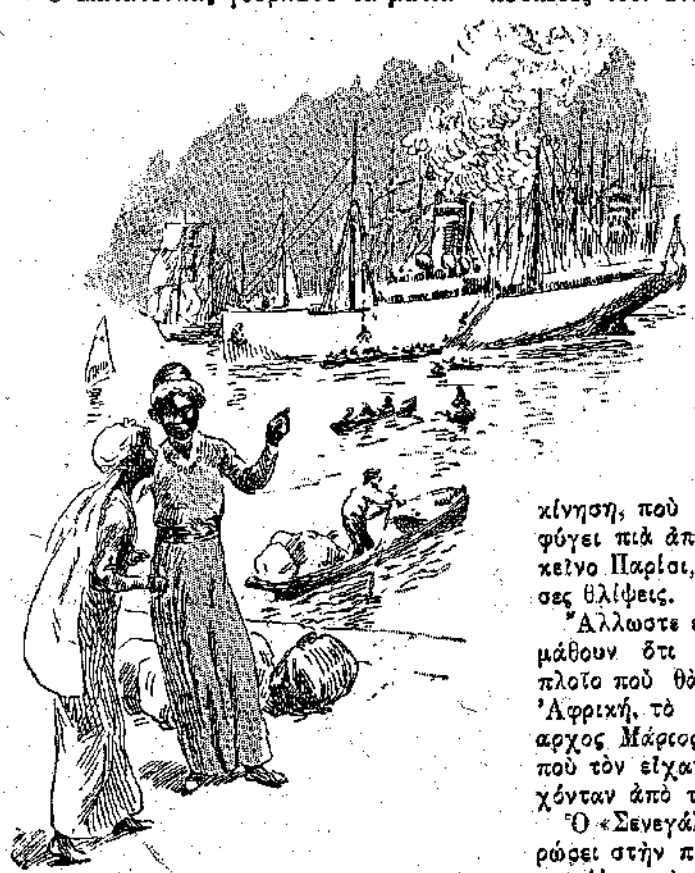

«—Κοίταξε! αὐτὸς εἶναι!..» (Σελ. 377, στ. γ'.)

του κι' ἔγινε ἄσπρος σὰν τὸ πανί, καθὼς ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια.

Μὰ ὁ Μοκοκὸ ἦταν χαρούμενος.

— Ἐμεῖς δυνατοί, εἶπε, ἐμεῖς κάψουμε Μπαταμπουμ ζωντανούς!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ὅπου ξαναβρίσκουμε τὸν πλοίαρχο Μάριο.

Ξαναβρίσκουμε τοὺς φίλους μας στὴν προκυμαία τῆς Μασσαλίας, τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμάζονται νὰ μπαρκάρουν στὸ «Σενεγάλη», ποὺ σηκώνει τὴν ἄγκυρα στὶς δέκα τὸ πρωΐ γιὰ τὸ Σαὶν-Λουΐ.

Τὸ Σύνταγμα Μοκοκὸ εἶναι στὶς δόξες του, μὲ τὰ ὅπλα του καὶ τὶς ἀποσκευές του. Οἱ Μασσαλιῶτες, ποὺ ἔχουν συνειθίσει νὰ βλέπουν τοὺς ταξιδιῶτες νὰ φεύγουν γιὰ τὶς ἀποικίες, κοιτάζουν τοὺς φίλους μας καὶ λένε μεταξύ τους:

— Ἕνας μαῦρος βασιλιάς γυρίζει στὴ χώρα του.

Ὁ Ἡρακλῆς ἔλαμπε. Καταλάβαινε ὅτι τὸν ἔπερναν στὰ σοβαρὰ αὐτὴ τὴ φορά. Τὰ δυὸ Ἀφρικανόπουλα ἔνιωθαν κάποια συγκίνηση, ποὺ ἔβλεπαν ὅτι εἶχαν φύγει πιὰ ἀπὸ τὸ καταραμένο ἐκεῖνο Παρίσι, ὅπου γνώρισαν τόσες θλίψεις.

Ἄλλωστε εἶχαν τὴν τύχη νὰ μάθουν ὅτι ὁ «Σενεγάλης», τὸ πλοῖο ποὺ θὰ τοὺς πήγαινε στὴν Ἀφρική, τὸ κυβερνοῦσε ὁ πλοίαρχος Μάριος, ὁ καλὸς ναυτικός, ποὺ τὸν εἶχαν γνωρίσει ὅταν ἐρχόνταν ἀπὸ τὴν πατρίδα τους.

Ὁ «Σενεγάλης» δὲν εἶχε διπλαρώσει στὴν προκυμαία, ἀλλὰ εἶχε ρίψει τὴν ἄγκυρα πιὸ μέσα, στὸ λιμάνι, κι' ἔπρεπε νὰ μποῦνε σὲ βάρκα γιὰ νὰ τὸν φτάσουν. Οἱ φίλοι μας σεργιανοῦσαν στὸ μῶλο, περιμένοντας τὸν Αὔγουστο, ποὺ εἶχε ἀναλάβει νὰ κανονίσει τὶς τελευταῖες διατυπώσεις: νὰ πληρώσει τὸ ξενοδοχεῖο, τ' ἁμάξια κλπ. Ὁ Μοκοκό, μὲ τὸ διαπεραστικὸ βλέμμα του, διέκρινε τὴ σιλουέτα τοῦ καλοῦ πλοιάρχου ἀπάνω στὸ βαπόρι.

—Κοίταξε, Ἰσλέ, αὐτὸς εἶναι! εἶπε

Αὐτὲς τὶς χαρούμενες στιγμές, ποιὸς ἄραγε ἦταν σκυθρωπὸς καὶ λυπημένος; Ποιὸς ἄλλος ἀπὸ τὸν Πατατούκα, ποὺ τὸν τραβοῦσαν χωρὶς νὰ θέλει στὴν μακρυνὴ Ἀφρική, γιὰ νὰ κάμει τί; νὰ πολεμήσει! αὐτὸς ποὺ δὲν εἶχε καμμιὰ κλίση στὰ στρατιωτικά.

Πρέπει νὰ τὸ ποῦμε καθαρά: Ὁ φίλος μας δὲν ἦταν καθόλου εὐχαριστημένος. Κι' εὔκολα μπορεῖ νὰ ἐξηγήσει κανεὶς τὰ πονηρὰ βλέμματα, ποὺ ἔρριχνε τριγύρω του, στὴν προκυμαία τῆς Μασσαλίας. Κοίταζε ἁπλούστατα πῶς θὰ κατάφερνε νὰ τὸ σκάσῃ.

Κι' ἤξερε καλὰ πῶς δὲν τοῦμενε καὶ πολὺς καιρός: Ἅμα πατοῦσε μιὰ φορὰ τὸ πόδι του στὸ «Σενεγάλη», δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ ξεμπλέξει. Ὥστε, ἔπρεπε νὰ βρεῖ μὲ κάθε θυσία ἕναν τρόπο, ὁποιοδήποτε τρόπο νὰ τὸ σκάσει.

Μὰ πῶς, ἀφοῦ ὁ στρατηγὸς Ἡρακλῆς τὸν παρακολουθοῦσε ἄγρυπνα κι' ἀπὸ πολὺ κοντά; Σὲ μιὰ στιγμή, νὰ κι' ὁ Αὔγουστος ποὺ φτάνει τρεχάτος.

—Ὅλα τακτοποιήθηκαν! λέει στὸ Μοκοκό. Νὰ μπαρκάρουμε!

— Νὰ μπαρκάρουμε!

Φωνάζουν δυὸ βαρκάρηδες, μὰ τὴ στιγμή, ποὺ εἶν' ἕτοιμοι νὰ μποῦν στὶς βάρκες, ἀκοῦν νὰ τοὺς μιλοῦνε:

— Σταθῆτε, σᾶς παρακαλῶ, μιὰ στιγμὴ μόνο!

Ἦταν ἕνας φωτογράφος, ποὺ ἄκουσε πῶς φεύγει ἕνας μαῦρος πρίγκιπας κι' ἦρθε νὰ τὸν φωτογραφίσει γιὰ κάποιο περιοδικό.

— Δὲν ἀδειάζουμε! εἶπε ὁ Αὔγουστος. Εἴμαστε πολὺ βιαστικοί.

— Μὲ συγχωρεῖς! ἀπάντησε ὁ Ἡρακλῆς. Προφταίνουμε νὰ ποζάρουμε μπροστὰ στὴ μηχανὴ τῆς ἀθανασίας!

Καὶ στὴ στιγμὴ ὁ στρατηγὸς παρέταξε τὸ στράτευμά του σὲ τάξη μάχης, ἔδωσε δυὸ-τρία παραγγέλματα καὶ στάθηκε σὲ στάση προσοχῆς. Ὁ φωτογράφος πῆρε τὴν πλάκα του κι' ἔφυγε εὐχαριστώντας. Ὁ Ἡρακλῆς πρόφταισε καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ τελευταῖο μπιλιέτο ποὺ εἶχε τυπώσει:

ΗΡΑΚΛΗΣ
Πρώην ἀθλητὴς τοῦ Ἱπποδρομίου Φερνάντι
Διευθυντὴς τοῦ Στρατοῦ τῆς Α. Υ. τοῦ πρίγκιπος Μοκοκό.
Διεύθυνσις: Σ' ἐκστρατεία, στὴν Ἀφρική.

Ἀφοῦ ξεπλήρωσε αὐτὸ τὸ χρέος του πρὸς τὴν ἱστορία, ὁ στρατηγὸς μπῆκε μαζὶ μὲ τὸ στράτευμά του σὲ μιὰ βάρκα. Μὰ ἡ μικρὴ καθυστέρησή τους ἔδωσε καιρὸ στὸν Πατατούκα νὰ μπεῖ σὲ μιὰ ἰδιαίτερη βάρκα καὶ ν' ἀκολουθεῖ μόνος του τὸ ἐπίλοιπο στράτευμα.

— Καλύτερα ἔτσι, ἔλεγε ἀπὸ μέσα του ὁ πονηρός. Τὴ στιγμή, ποῦ θ' ἀνεβαίνουν στὸ βαπόρι, τὸ σκάζω ἐγὼ κι' ὕστερ' ἄς τρεχουν νὰ μὲ πιάσουν. Θὰ βαρεθοῦν καὶ θὰ φύγουν χωρὶς νὰ μὲ πάρουν μαζί τους.

Τὰ σχέδια τοῦ Πατατούκα πήγαιναν καλά, γιατὶ ὁ Ἡρακλῆς παραπρόσεχε στὸ ἐφφὲ ποὺ θὰ ἔκανε καὶ εἶχε κάπως χαλαρώσει τὴν ἐπίβλεψή του. Ὁ Πατατούκας λοιπὸν ἄφισε καλὰ-καλὰ τοὺς ἄλλους ν' ἀνεβοῦν κι' εὐθὺς εἶπε στὸ βαρκάρη του.

— Γύρισε πίσω! Καὶ γρήγορα!

— Μὰ κύριε, εἶπε ὁ βαρκάρης, δὲν ἔχετε καιρό. Θὰ χάσετε τὸ βαπόρι. Νά, σηκώνουν κιόλας τὴ σκάλα.

— Κάνε ὅ,τι σοῦ λέω, δὲ σοῦ ζήτησα τὴ γνώμη σου!

Ὁ Μασσαλιώτης ἦταν ἀγύριστο κεφάλι. Ἔκανε ὅ,τι τοῦλεγε ὁ πελάτης του, μὰ τὸκανε μὲ τόση ἀργοπορία, ὥστε πέρασαν κάμποσα λεπτὰ τῆς ὥρας κι' ἡ βάρκα ἔκανε ἀκόμη ἀτροφές.

— Μὰ γύρισε λοιπόν! φώναξε νευριασμένος ὁ Πατατούκας. Τράβα γιὰ τὸ μῶλο!

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ βαρκάρης κατάλαβε ὅτι ὁ πελάτης του δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ φύγει κι' ἑτοιμάστηκε νὰ τὸ βάλει γιὰ τὸ μῶλο.

Ἦταν ὅμως πολὺ ἀργὰ πιά.

Ὁ Ἡρακλῆς, μόλις βγῆκε στὸ κατάστρωμα, ἔκαμε ἀμέσως πρόχειρο προσκλητήριο στὸ στρατό του καὶ κατάλαβε ὅτι κάποιος ἦταν «ἀπών».

—Ἄ, τὸν παλιάνθρωπο! φώναξε μὲ μεγάλο θυμό. Τδσκασε! Λιποτάχτησε!

Ὁ Μοκοκὸ κατάλαβε τὶ ἔτρεχε καὶ κοίταζε ἐρευνητικὰ ἀπὸ τὸ κατάστρωμα δλες τὶς βάρκες. Δὲν ἄργησε ν' ἀνακαλύψει ὅ,τι ζητοῦσε. Φώναξε κοντά του τὸν Πουμ-Πουμ καὶ τοῦδειξε ἕνα σῶμα ποὺ ἦταν πλαγιασμένο καὶ κρυμμένο μέσα σὲ μιὰ βάρκα. Γιατὶ βλέπετε, ὁ πονηρὸς Πατατούκας εἶχε κι' αὐτὴ τὴν πρόφυλαξη, νὰ κρυφτεῖ ἐξευτελιστικὰ μέσα στὴ βάρκα του!

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

«— Στὴ φυλακή, λιποτάχτη! Δεκαπέντε μέρες φυλακή!»

ΣΤΟ ΞΕΩΚΚΛΗΣΙ

Τὴ σκεβρωμένη θύρα τὸ κλειδὶ
τοῦ ξωκκλησιοῦ ἀνοίγει καὶ ἀντάμα
χλωμὴ κυρία μὲ ξανθὸ παιδὶ
νὰ ξετελέσουν μπαίνουνε τὸ τάμμα.

Χτυπᾶ γλυκὰ τὸ σήμαντρο σπερνὸ
καὶ σμίγει ἡ μυρωδιὰ ἀπὸ τὸ βοτάνι,
τὸ σκοῖνο, τὸ φλυσκούνι στὸ βουνὸ
μὲ τὴ χρυσὴ ποὺ βγάζει τὸ λιβάνι.

Μπαίνει σκυφτὰ κρατώντας ὁ βοσκὸς
τὸ σκοῦφο του, τὴ γλίτσα, τὸ σουραύλι,
κι' εἶν' ἱλαρὸ στὸ νάρθηκα τὸ φῶς
κι' ἀθῶα εἶν' τἀρνάκια στὸ προαύλι.

ΡΙΤΑ Η. ΜΠΟΥΜΗ

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΗ ΜΠΕΛΛΑ-ΒΙΣΤΑ

Στὴ Ρόζα Ρούσσου

Καθὼς στρέφομε τὸ μῶλο, ἁπλώνεται μπροστά μας ὡραία, μαγευτική. Ἔχει κρατήσει τ' ὄνομα ὁ δρόμος αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς Ἐνετικῆς κατοχῆς καὶ κανένας ὣς τώρα δὲ βρῆκε ὄνομα ποὺ νὰ τῆς πάει καλύτερα. Δεξιά, μιὰ σειρὰ σπίτια μεγάλα, μ' ἁπλόχωρες βεράντες κι' ὁλόδροσους κήπους. Πέρα, στὸ βάθος, τὰ χιώτικα βουνά, βαμένα μενεξελιά, ψηλά, σὰν γίγαντες ἀκλόνητοι, στημένοι κεῖ ἀπὸ αἰῶνες. Καὶ στὴν πιὸ ψηλὴ κορυφή, τὸ μοναστήρι τ' Ἅη-Μάρκου δλόλευκο ἁπλώνεται, μὲ συντροφιὰ πιὸ πέρα τὸ θαυμάσιο δάσος ἀπὸ πεῦκα.

Ἀριστερὰ ἡ θάλασσα, ἡ ἀσίγητη, ἡ αἰώνια θάλασσα. Κι' ἀντίκρυ, τὰ βουνὰ τῆς Ἀνατολῆς, ποὺ μόλις διακρίνονται μέσα στ' ἀμφίβολο φῶς τοῦ δειλινοῦ καὶ μοιάζουν πιότερο μὲ σύννεφα λευκά, ἀνώμαλα. Σκόρπια τὰ σπιτάκια, τὰ κάτασπρα, μοιάζουν τώρα σὰν ἐρημωμένα, σὰν ὀρφανὰ καὶ λυπημενα. Ἀπὸ τὴν ἀμμουδιὰ μερικοὶ πρόσφυγες, κάθουνται καὶ τὰ κοιτάζουν, κι' ἡ λύπη σκοτεινιάζει τὴν ὄψη τους. Αὐτὰ τὰ σπιτάκια, τ' ἀγαπημένα τους, τάχα θἀνοίξουν γι' αὐτοὺς ποτέ;

Στὰ πρῶτα βράχια, μετὰ τὸ μῶλο, παίζανε πάντα τὰ παιδιά. Ξυπόλητα, μ' ἀνασηκωμένα πανταλονάκια καὶ ποδίτσες, βουτοῦνε στὴ θάλασσα κι' ἀνασηκώνουν τὶς πέτρες ψάχνοντας γιὰ καβούρια. Γυρίζανε πάντα μ' ἄδεια τὰ χέρια. Τὰ καβούρια εἶναι πονηρά, θολώνουν μὲ τ' ἄταχτα πηδήματά τους τὰ νερά, καὶ κρύβουνται στὶς πιὸ κρυφὲς τρύπες. Ἢ ἅρπαζαν μὲ τὶς δαγκάνες τους τὰ μικρὰ δαχτυλάκια ποὺ ἀναγκάζονταν ν' ἀφίσουν τὴ λεία τους. Μὰ τί μ' αὐτό; Ἔπαιζαν, γελοῦσαν, ἔκαναν τὸν κόσμο νὰ τὰ κοιτάζει μὲ θαυμασμό, μὲ πόθο, μὲ κάποια ζήλεια ἴσως. Εἶναι τόσο φωτεινὰ τὰ μέτωπα, τὰ πρόσωπα γελαστὰ καὶ τὰ γέλια αὐθόρμητα, καθάρια, ἁγνὰ σὰν τὶς λευκὲς ψυχές τους. Ἔρημα πάντα τὸ βράδυ τὰ μπάνια. Εἶναι ἡ ὥρα τοῦ περιπάτου. Κι' ὅταν λούζονται τὰ παιδιά, εἶναι χαρούμενα πάντα. Γελοῦν, ξεφωνίζουν καὶ θέλουν ἐρημιά. Τὰ βλέμματα τῶν διαβατῶν ποὺ θὰ πέσουνε πάνω τους, τοὺς παίρνουν τὴ διάθεση, τὸ γέλιο. Κι' ὅταν ὁ ἥλιος λείπει, ὅλα εἶναι σκοτεινά. Ἂς μένουν τώρα ἔρημα...

Ἐδῶ, στὸ γεφύρι, σταματοῦμε πάντα. Κοιτᾶμε τὰ νερὰ τῆς θάλασσας, ποὺ μπαίνουν βαθειά, καὶ τὰ φαράκια ποὺ ἀναδεύονται χαρούμενα. Τὰ βούρλα ποὺ καθρεφτίζονται μέσ' στὰ γαλήνια νερά, τὶς ἀνάερες σκιὲς ποὺ ἁπλώνονται, γλυστροῦν καὶ χάνονται μὲ μιᾶς. Κοιτᾶμε παρέκει τὶς καλαμιές, ποὺ λικνίζονται ἁπαλά, σκύβουν ἀργὰ κι' ἐπίσημα σὰν ἀρχοντικὲς ψηλόλιγνες κυράδες χαμένων χρόνων. Τὰ ὡραῖα, κατακόκκινα σύννεφα, ποὺ κατεβαίνουν ἀργὰ μπρὸς στὴ δύση, ὅμοια μὲ πορφύρα μεγαλόπρεπη, καμωμένη ἀπὸ πύρινες φλόγες. Καὶ τὶς ψηλὲς καμινάδες τῶν ἐργοστασίων, ποὺ στέκονται ἀκίνητες, ἐπιβλητικὲς σὰν πελώρια δάχτυλα γιγάντων ποὺ προστάζουν σιωπή. Κι' ἀλήθεια, τίποτα δὲν ταράζει τὴν ἀπόλυτην ἠρεμία τοῦ δειλινοῦ. Καὶ τ' αὐτοκίνητα ἀκόμα κυλοῦν ἀθόρυβα, καὶ προχωροῦν πάντα βουβά, πρὸς τὸ Κοντάρι, τὸν Κάμπο καὶ τ' ἄλλα προάστεια. Ὅλα σιωποῦν σὰν κάποια θλίψη μυστικὴ νὰ τὰ βραίνῃ. Εἶναι ἄραγε ἡ ἀπειλὴ τοῦ φθινοπώρου καὶ τῆς χειμωνιάτικης πλήξης ποὺ θ' ἀκολουθήσῃ, ποὺ τὰ πιέζει σὰν κακὸς βραχνάς, ἢ μήπως ἔχουν ὅλα ἐπηρεασθεῖ ἀπὸ τὴν ὑπέροχη ὁμορφιὰ τοῦ σούρουπου, ποὺ κανένας κρότος δὲν πρέπει νὰ ταράζει; Ἔχει μαγέψει τὶς ψυχές μας ἡ θεία ὁμορφιὰ τῶν δειλινῶν αὐτῶν. Καὶ θὰ θέλαμε νὰ πᾶμε στὴ μυτερὴ αὐτὴ γωνιὰ τῆς ἀκρογιαλιᾶς, νὰ ξαπλωθοῦμε καὶ ν' ἀφίσουμε τὴ θλίψη μας τὴ μυστικὴ νὰ ξεχυθῇ σὲ δάκρυα βουβά. Ἀλλά... δὲν εἶναι κανένας λεύτερος νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει.

Μακρυά, στὸ ἀκρωτήρι τῆς Ἁγίας Ἑλένης, τὸ γυναικεῖο μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου μᾶς τραβᾶ μὲ τὴ θεία γαλήνη του. Μὰ βρίσκεται τόσο μακρυὰ κι' ὅλες οἱ ἐπικλήσεις πήγαιναν χαμένες. Καὶ γυρίζουμε στὰ σπίτια μας μὲ τὶς ψυχὲς γεμάτες συγκίνηση. Πιγίγουμε τὸν πόθο ποὺ μᾶς ἐπρώχνει πρὸς κάποιο μοναχό, θλιμμένο μικρούλη, ποὺ προχωρεῖ ἀργά, διστακτικὰ πρὸς τὸ γεφύρι, ἀθόρυβα σὰ λευκὴ σκιά. Φαίνεται τόση λύπη στὸ προσωπάκι του. Καὶ θὰ θέλαμε νὰ σκύψουμε πάνω του, νὰ τὸ χαϊδέψουμε μὲ στοργή, μ' ἀφοσίωση. Ὤ, νάτανε κανένας λεύτερος νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει!

Χίος, Αὔγουστος 1927 ΕΛΕΝΗ ΡΕΣ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΜΓ'.

Πήδησε ἀμέσως στὸν αὐλόγυρο, μάζεψε τοὺς συντρόφους του καὶ τοὺς ὁδήγησε νὰ κάμουν τὶς προετοιμασίες γιὰ τὴν ἀντίσταση.

— Καὶ τί προετοιμασίες; εἶπε ὁ κακόμοιρος ὁ Φούσκας. Μποροῦμε μεῖς νὰ τὰ βάλουμε μ' ὅλο τὸ στρατό;

— Πάλι τὰ ἴδια! φώναξε ὁ Μπέμπης μὲ θυμό. Δειλέ, ποὺ θὰ πάρῃς στὸ λαιμό σου καὶ τὴ γενναία μου Φεβρονία!.. Τί στρατὸ κοπανίζεις; Πόσος εἶναι δῶ-πέρα;.. Δέκα, εἴκοσι, πενῆντα νομάτοι; Τοὺς κάνω ζάφτι μονάχος μου! Δὲν εἶδες κοτζὰ Μεμὰ πῶς τὸκοψε λάσπη μπροστά μου; Δὲν εἶδες κοτζὰμ-Ἐγγλέζο;.. Ἔλα! ἄσε τοὺς φόβους καὶ κάνε ὅ,τι σοῦ λέω, νὰ δοξαστῆς!

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς οὔτε ὁ τρελο-Μπέμπης δὲν εἶχε μεγάλη πεποίθησι στὰ ὅπλα τους καὶ τὰ πολεμοφόδια τους.... Οἱ σανίδες βέβαια ἔκαναν φοβεροὺς κρότους ὅταν χτυποῦσαν στὶς πλάκες τοῦ αὐλόγυρου κι' ἡ ἠχὼ τῶν λόφων τοὺς ἀντιλαλοῦσε σὰν τουφεκιές. Καὶ τὸ πιστόλι τοῦ Φούσκα κροτοῦσε σὰν ἀληθινό. Ναί, μὰ ὅ,τι ἄξιζαν οἱ σφεντόνες δὲν ἄξιζε τίποτα. Καὶ γι' αὐτό, τὸ πρῶτο ποὺ ἔκαμε ὁ ἀρχιλήσταρχος ἦταν νὰ βάλῃ τὴ συμμορία νὰ κουβαλήσῃ πέτρες ἀπὸ τὴ σπηλιά. Κουβάλησε κι' αὐτός, καὶ σὲ λίγο σχηματίσθηκαν στὸν

αὐλόγυρο, κοντὰ στὰ πεζούλια, τρεῖς σωροὶ πέτρες, ἕνας γιὰ κάθε πολεμιστή. Αὐτὲς τὶς πέτρες θὰ σφενδόνιζαν ἀπὸ πάνω βροχὴ κι' ὁ στρατὸς ὅπου φύγει-φύγει!

Ἀλλὰ ὁ Μπέμπης ἔκαμε καὶ κάτι ἄλλο ποὺ τοῦ φάνηκε πολὺ καλύτερο: Μάζεψε στὴ μέση τοῦ αὐλόγυρου ὅσο ἄχερο κι' ὅσο ξύλο ὑπῆρχε στὴ σπηλιά. Κι' ἄναψε μιὰ μεγάλη φωτιά, ποὺ οἱ γλῶσσες της, ἀπὸ τὴν κορφὴ τοῦ λόφου στὴ γαλήνια νύχτα, ἀνέβαιναν ἴσια στὸν οὐρανό. Κι' ὅλο τῆς ἔρριχνε ξύλα, σανίδια, κι' ὅ,τι ἄλλο περιττὸ πρᾶγμα μποροῦσε νὰ καῇ, γιὰ νὰ διατηρῆται ἄσβυστη.

— Αὐτὴ ἡ φωτιὰ εἶναι ἡ νίκη καὶ ἡ σωτηρία μας! ἔλεγε στὰ συντρόφια του.

— Γιατί; ρωτοῦσε ὁ Φούσκας ποὺ δὲν τὸ παραπίστευε.

—Ἄσε καὶ θὰ ἰδῆς. Ἔχω τὸ σχέδιό μου! Θὰ τοὺς κάψουμε.

— Μὴ μᾶς κάψουν ἐκεῖνοι ὅταν θἀνεβοῦν ἐδῶ πάνω καὶ θὰ βροῦν ἕτοιμη τὴ φωτιά;.. μουρμούρισε ὁ Φούσκας.

— Δάγκωσε τὴ γλῶσσα σου! φώναξε ὁ Μπέμπης. Καὶ ποιόν, μωρέ, θἀφήσω ἐγὼ νὰ ζυγώσῃ δῶ-πάνου; Κάπετὰν-Καραμανίκαρο μὲ λὲν ἐμένα! Ἄσε, σοῦ λέω, καὶ θὰ ἰδῆς!

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΜΟΛΟΪΣΤΡΑ

Ἀγαπητοί μου,

Ἀπό τὴν τραπεζαρία, φυσώντας, μοῦ τὴν ἔφεραν σιγὰ-σιγὰ στὴν κρεββατοκάμαρα. Ντυνόμουν τὴν πρωϊνὴ ἐκείνην ὥρα καὶ ἤξεραν πῶς θὰ χαιρόμουν νὰ τὴν ἰδῶ... Κι' ἀλήθεια πόσο χαρούμενα ξαφνιάστηκα! Ἀ!.. ὦ!.. καλόστη!.. Ἀπλώσα εὐθὺς τὰ χέρια νὰ τὴν πιάσω, νὰ τὴν ξαναφήσω, νὰ τὴ φυσήξω, νὰ τὴν παίξω, νὰ τῆς κάμω ἕναν περίπατο στὴν κάμαρα, κι' ὕστερα νὰ τὴν ἀφήσω νὰ φύγῃ, γιὰ νὰ μολοήσῃ κι' ἄλλου. Μὰ ποῦ! Ἔτσι εὔκολα πιάνεται μιὰ μολοΐστρα; Ἐν' ἀνεπαίσθητο ρεῦμα τὴν πῆρε, τὴ σήκωσε, τὴν ἀνέβασε ὡς τὸ ταβάνι. Σὲ λίγο ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ... Ἀ!... ὦ!... θὰ τὴν πιάσω, νά τη!.. Μὰ στὸ κατέβασμα, τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο βρέθηκε μπροστά της καὶ διαμιᾶς, μὲ μιὰν ἀλλόκοτη ὁρμή, σὰ νὰ τὴν τράβηξε ὁ ἥλιος, ὁ οὐρανός, πετάχτηκ' ἔξω. Πιάσ' τη τώρα!.. Τὴν κοίταζα, ἄσπρη-ἄσπρη μέσ' στὸ γαλάζιο, ὡς που τὴν ἔχασα. — Στὸ καλό, μολοΐστρα! Πήγαινε νὰ μολοήσῃς κι' ἄλλου...

Εἶχα ξαναγίνει παιδί. Αἰσθανόμουν ὅλη ἐκείνη τὴ χαρὰ ποὺ μὲ κυρίευε στὰ μικρά μου χρόνια ὅταν ἔβλεπα μιὰ μολοΐστρα νὰ μπαίνῃ ἀπ' τὸ παράθυρο στὴν κάμαρα καὶ νὰ μὲ πλησιάζῃ στὸ κρεββατάκι μου ἢ στὸ τραπεζάκι μου, πραγματικῶς σὰν κάτι νἄθελε νὰ μοῦ πῇ στ' αὐτί...

Πολλὲς φορὲς τὴν ἔβλεπα μπροστά μου χωρὶς νὰ ξέρω ἀπὸ ποῦ εἶχε μπεῖ. Ἡ ἀνοίγοντας μιὰ κάμαρα, μιὰ σάλα, τὴν ἔβρισκα μέσα νὰ τριγυρίζῃ. Τί μυστήριο ποὺ εἶχε γιὰ τὴν παιδική μου ψυχὴ τὸ κάτασπρο, τὸ ἁπαλό, τὸ ἄγνό, τὸ φτερωτὸ αὐτὸ πλασματάκι! Γιατὶ ἡ μολοΐστρα μοῦ φαινόταν ἀληθινὰ ζωντανή. Δὲ μποροῦσα νὰ φαντασθῶ πῶς ἦταν λουλούδι ἢ σπόρος ἑνὸς λουλουδιοῦ, ποὺ ξεκολλοῦσε ἀπὸ τὸ κοτσάνι του καὶ πετοῦσε ἔτσι στὸν ἀέρα κι' ἀπ' τὸν ἀέρα, σὰν ἕνα κομματάκι χαρτί... Καὶ θυμοῦμαι ἀκόμα τὴν ἔκπληξη καὶ τὴν κάποια ἀπογοήτευση ποὺ δοκίμασα μιὰ μέρα, ὅταν ξαφνικὰ ἀνακάλυψα τὴν πηγή της: Εἶχ' ἀνεβεῖ στὸν τοῖχο τοῦ περβολιοῦ μας. Ἐκεῖ-πάνω, ἀνάμεσα στἄλλα πετρόχορτα, ἦταν ἕνα ξερὸ πιὰ φυτό, ἀγκάθι, ποὺ ἤξερα πῶς τὸ λένε ζωχό. Εἶχε καὶ ξερὰ λουλούδια, ποὺ τὰ στεφάνωνε ἕνα ἄσπρο πρᾶγμα σὰ μπαμπάκι... Μιὰ στιγμὴ φύσησε. Εἶδα τότε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ μπαμπάκι ἐκεῖνο νὰ ξεκολλᾷ, νὰ φεύγῃ, νὰ σκορπιέται, νὰ χωρίζεται σὲ τόσα μικρὰ μικρὰ κομματάκια. Καὶ καθένα ἀπ' τὰ κομματάκια αὐτὰ εἶδα πῶς ἦταν... μιὰ μολοΐστρα!

Ὦ, τί πολλὲς μολοΐστρες!.. Ποτέ μου δὲν εἶχα ἰδεῖ τόσες μαζύ!.. Κάθε φορὰ ποὺ φυσοῦσε, ξεκολλοῦσαν κι' ἄλλες, κι' ἄλλες. Καὶ σὲ λίγο τὸ περβόλι γέμισε... Ὥστε ὁ ζωχὸς τὶς ἔκανε. Δὲν ἦταν παρὰ κομματάκια ἀπ' τὰ ξερὰ λουλούδια τοῦ ζωχοῦ. Καὶ κάθε λουλούδι εἶχε τέτοια ἀμέτρητα. Στὴν ἀρχὴ ξεκινοῦσαν ζαρωμένα, πιεσμένα, ὄχι ἐντελῶς σφαιρικά. Σὲ λίγο ὅμως, μὲ τὸν ἀέρα, μὲ τὸ πέταγμα, ἀνοιγαν, ξεδιπλωνόνταν, ξεζάρωναν, ἔπαιρναν τὸ σφαιρικό τους σχῆμα. Καὶ καθέν' ἀπ' αὐτὰ γινόταν μιὰ τέλεια, μιὰ πανόμορφη, μιὰ θαυμάσια μολοΐστρα.

Εἴδατε σεῖς ποτέ; Ἢ ξέρετε γιὰ τί πρᾶγμα σᾶς μιλῶ τώρα;.. Οἱ μολοΐστρες δὲν εἶναι βέβαια τόσο σπάνιες. Ζωχοὶ φυτρώνουν παντοῦ. Δὲν ξέρω ὅμως ἂν τὶς λέτε καὶ σεῖς μολοΐστρες. Μόνο στὴν πατρίδα μου μπορεῖ νὰ τὶς λένε ἔτσι. Ἄλλοῦ ξέρω πῶς τὶς λένε μουσαφίρισσες. Κ' ἀλλοῦ ἴσως ἀλλοιῶς. Πῶς ἤθελα νἄξερα τὰ διάφορα κατὰ τόπους ὀνόματα. Καὶ μαζὶ μ' αὐτά, καὶ τὶς διάφορες λαϊκὲς δοξασίες. Ἐμεῖς π. χ. ποὺ τὶς λέμε μολοΐστρες, πιστεύουμε πῶς ἔρχονται κάτι νὰ μᾶς μολοήσουν. Ἐκεῖνοι ποὺ τὶς λένε μουσαφίρισσες, πιστεύουν πῶς προμηνοῦν τὸν ἔρχομὸ κάποιας ἢ κάποιου. Θὰ μοῦ κάμῃ χάρη λοιπὸν ὅποιος ξέρει νὰ μοῦ γράψῃ πῶς ὀνομάζουν τὴ μολοΐστρα στὸν τόπο του καὶ τί πιστεύει γι' αὐτὴν ἐκεῖ ὁ λαός.

Εἶναι, βλέπετε, ἕνα πραγματάκι τόσο περίεργο, τόσο ὄμορφο, τόσο χτυπητό, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ μὴν κινήσῃ τὴ λαϊκὴ φαντασία. Τὴν εἴδατε ποτέ, τὴν παρατηρήσατε ἀπὸ κοντά; Ἕνα μικροσκοπικό, κιτρινωπὸ δαχτυλιδάκι στὴ μέση, ποὺ ἀπ' αὐτὸ ξεκινοῦν ὅλες ἐκεῖνες οἱ λεπτότατες, οἱ ἀράχνινες κλωστίτσες, — οἱ ἀχτίνες νὰ ποῦμε, — ποὺ καθεμιὰ ἔχει κι' ἀγκαθάκια σὰν κλωστὴ σενίλια, καὶ ὅλες μαζὶ σχηματίζουν ἔτσι τὴν ἀνάερη κάτασπρη σφαιρούλα. Τί λευκότη, τί ἀγνότη, τί ἐλαφρότη καὶ τί εὐκινησία! Γι' αὐτὸ ἡ μολοΐστρα φαίνεται σὰ ζωντανή. Κι' εἶναι κάτι πιὸ ἄσπρο καὶ πιὸ ἀνάλαφρο κι' ἀπὸ τὴ νιφάδα τοῦ χιονιοῦ στὸν ἀέρα. Σ' αὐτὴν πιὰ βλέπεις τί θαυμαστὴ ψιλοδουλεύτρα ποὺ εἶναι ἡ Φύση. Γενικά, στὸ φυτικὸ βασίλειο μπορεῖ κανεὶς νὰ ἰδῇ καὶ νὰ θαυμάσῃ τὰ λεπτότερα, τὰ τελειότερα φυσικὰ καλλιτεχνήματα. Τί σχηματάκια πολύπλοκα καὶ χαριτωμένα, τί μικροσκοπικὰ στολίδια, κανονικὰ καὶ κομψότατα! Κοιτάξτε τὸ λουλουδάκι τοῦ ἀσκληπιοῦ: ἕνα δισκάκι μὲ φεστόνι ὁλόγυρα ἀπὸ ἄσπρο μεταξωτὸ βελούδο, φοδαρισμένο ἀποκάτω μὲ μαβὶ σκτέν· ἐν' ἀστρουλάκι στὴ μέση ἀσπροκίτρινο, στιλπνό, ἀπὸ φίλντισι· καὶ στὴ μέση τοῦ φιλντισένιου ἄστρου, ἐν' ἄλλο, ζωγραφισμένο αὐτὸ μὲ κόκκινη μπογιά. Θαυμάσιο πρᾶγμα! Κι' ὅμως ἀκόμα πιὸ θαυμάσιο, γιὰ μένα, εἶναι ὁ φτερωτὸς αὐτὸς σπόρος τοῦ κοινοῦ, τοῦ περιφρονημένου ζωχοῦ, — ἡ κάτασπρη, ἡ πάναγνη, ἡ ἀέρινη μολοΐστρα...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

Η ΜΟΝΗ ΓΑΤΑ...

Ὁ μακαρίτης Σπύρος Μηλιαράκης, καθηγητὴς τῆς Ζωολογίας στὸ Πανεπιστήμιο, ἐνόμισε κάποτε πῶς κι' ὁ πολὺς κόσμος μποροῦσε νὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ τὰ χρήσιμα κατοικίδια ζῶα κι' ἔγραψε ἕνα λαϊκὸ βιβλιαράκι γιὰ τὴν κυνηγάρισσα τῶν ποντικῶν μὲ τὸν τίτλο «Ἡ γάτα μας».

Τὸ ἐτύπωσε ὁ μακαρίτης ἐκδότης Γ. Κασδόνης, ποὺ ἔβγαζε ἐκεῖνο τὸν καιρὸ καὶ τὸ περιοδικὸ «Ἑστία». Ἀλλὰ... κανένα ἐνδιαφέρο δὲν ἔδειξε ὁ πολὺς κόσμος καί, μολονότι καλογραμμένη, κομψοτυπωμένη, εἰκονογραφημένη καὶ πάμφθηνη, — τί καιροὶ κι' ἐκεῖνοι! — «ἡ Γάτα μας» ἔμενε ἀπούλητη στὰ σκοτεινὰ ὑπόγεια τοῦ βιβλιοπωλείου. Κι' ὁ συγγραφέας, βλέποντας μιὰ μέρα τὶς στίβες τῶν βιβλίων, εἶπε:

— Εἶναι ἡ μόνη γάτα ποὺ θὰ τὴν φάνε τὰ ποντίκια!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

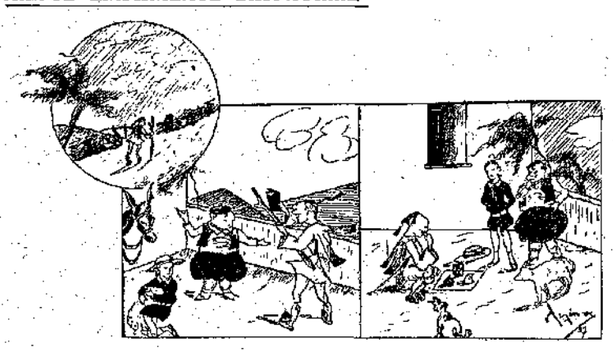

Σκίτσο τῆς *Διλάντας* (Γ' Βραβεῖον)

ΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπὲλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἄμα τὴν ἔβλεπαν νὰ πηγαίνει μονάχη, θὰ καταλάβαιναν ὅτι κάτι τρέχει. Θὰ πήγαιναν τότε στὸ σπίτι, θὰ εὕρισκαν τὴ γριὰ καὶ θὰ φρόντιζαν νὰ τὴν θάφουν.

Μόλις οἱ τρεῖς ταξειδιῶτες ὑψώθηκαν στὸν ἀέρα, εἶδαν ἀπὸ μακρυὰ ἕνα ψηλὸ βουνὸ ποὺ ἡ κορφή του ἔμοιαζε μὲ γκρεμισμένο πύργο. Αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι ἄλλο παρὰ τὸ Τάμπεργκ. Κι' ἀλήθεια, στὴ βουνοκορφὴ βρισκόταν ἡ Ἄκκα, ὁ Ἴγκζι καὶ ἡ Κάκζι, ὁ Κόλμε καὶ ἡ Νέλζια, ὁ Βίζι καὶ ἡ Κούζι, καθὼς κι' οἱ ἕξη μικρὲς ἀγριόχηνες, καὶ τοὺς περίμεναν. Κι' ἔκαναν κάτι χαρὲς μόλις εἶδαν πῶς ὁ Φίλιππας κι' ἡ Ἀβροπούπουλη κατόρθωσαν νὰ βροῦν τὸν Νίλς! Ἄρχισαν νὰ χτυποῦν τὰ φτερά τους καὶ τὶς μύτες τους, νὰ ρωτοῦν χίλια δυὸ πράγματα, νὰ φωνάζουν καὶ νὰ κάνουν μιὰ φασαρία ποὺ εἶναι ἀδύνατο νὰ περιγραφῇ.

ΚΕΦΕΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΑΡΡ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΤΑΧΤΕΡΟΥ

Τὸ τσόκαρο.

Σάββατο, 23 Ἀπριλίου.

Ὁ Νίλς πετοῦσε ψηλὰ στὸν ἀέρα. Ἀπὸ κάτω του εἶχε τὸν πλατὺ κάμπο τοῦ Ὀστγκαίτλαντ καὶ περνοῦσε τὴν ὥρα του μετρώντας τὰ μικρὰ χωριουδάκια ποὺ ξεπρόβαλλαν πίσω ἀπὸ τὰ πυκνοφυτεμμένα δένδρα. Μέσα σὲ λίγη ὥρα εἶχε μετρήσει κιόλας δεκαπέντε. Ἀλλὰ ὕστερα ἄρχισαν νὰ φανερώνονται ὁλόενα καὶ περισσότερα χωριὰ κι' ὁ Νίλς δὲν μποροῦσε νὰ κρατήσῃ πιὰ λογαριασμό.

Στὸν κάμπο εἶχε λυώσει πιὰ ὁ πάγος καὶ τὸ χιόνι, κι' οἱ χωρικοὶ εἶχαν ἀρχίσει νὰ καλλιεργοῦν τὴ γῆ. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἔβλεπες μεγάλα ἀργοκίνητα βιῶδια νὰ σέρνουν τἀλέτρι, ἀλλοῦ πάλι τὸ τραβοῦσαν ἄλογα.

Οἱ ἀγριόχηνες ἔστριψαν ἀνατολικὰ πρὸς τὸ κανάλι τοῦ Γκαίταν. Κι' ἐκεῖνο τὸ ἑτοίμαζαν γιὰ τὸ καλοκαίρι. Ἐργάτες διόρθωναν τὶς ὄχθες του καὶ ἄλειφαν μὲ πίσσα τοὺς μεγάλους ὁδατοφράκτες. Παντοῦ ἑτοιμαζόνταν γιὰ τὸ καλοκαίρι, καὶ στὸν κάμπο καὶ στὴν πολιτεία. Χτίστες καὶ σοβατζῆδες στέκονταν στὶς σκαλωσιὲς μπροστὰ στὸ κάθε σπίτι γιὰ νὰ τὸ κάνουν πιὸ ὄμορφο, κι' οἱ ὑπηρέτριες ἔσκυβαν ἀπὸ τἀνοικτὰ παράθυρα κι' ἔπλεναν τὰ τζάμια. Κάτω στὸ λιμάνι διόρθωναν τὰ καράβια καὶ τὰ βαπόρια.

Σὰν ἔφθασαν στὸ Νόρκοπιγκ, οἱ ἀγριόχηνες ἄφησαν πίσω τους τὸν κάμπο καὶ τράβηξαν πρὸς τὸ βουνὸ Κολμαίρντεν, καὶ γιὰ λίγη ὥρα πετοῦσαν πάνω ἀπὸ ἕνα χαλασμένο κι' ἀνώμαλο ἐξοχικὸ δρόμο, ποὺ περνοῦσε ἀνάμεσα ἀπὸ βουνοπλαγιὲς κι' ἀπὸ ἄγριους βράχους. Αἴφνης ὁ Νίλς ἔβγαλε μιὰ φωνή. Πετώντας στὸν ἀέρα, κουνοῦσε πέρα-δῶθε τὰ πόδια του κι' ἄφησε τὸ τσόκαρό του νὰ τοῦ πέσῃ κάτω.

— Φίλιππα, Φίλιππα, εἶπε γρήγορα γρήγορα ὁ Νίλς. Πέταξε πάλι ψηλά. Εἶναι πολὺ ἀργά. Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ πάρω τὸ τσόκαρό μου.

Κάτω ὅμως στὸ δρόμο στέκονταν ἡ Αἴζα μὲ τὸν ἀδελφούλη της τὸν Μάτα καὶ κοίταζαν τὸ τσόκαρο ποὺ τοὺς εἶχε πέσει ἀπὸ τὸν οὐρανό.

— Ὦ, Μάτα, ἔλεγε ἡ Αἴζα, θυμάσαι ποὺ ὅταν περάσαμε ἀπὸ τὸ μοναστήρι τοῦ Ὄβεδ, μᾶς εἶπανε πῶς εἶχαν δεῖ ἕνα νάνο ποὺ φοροῦσε πέτσινα πανταλόνια καὶ τσόκαρα σὰν ἕνας ἁπλὸς χωριάτης; Καὶ θυμάσαι ποὺ ὅταν φθάσαμε στὸ Βιτσκόβλε, μᾶς εἶπε ἕνα κοριτσάκι, πῶς εἶχε δεῖ ἕναν νάνο ποὺ φοροῦσε τσόκαρα καὶ πετοῦσε πάνω στὴ ράχη μιᾶς χήνας; Καὶ τὸ θυμάσαι, Μάτα, ποὺ ὅταν γυρίσαμε πίσω στὴν καλύβα μας, εἴδαμε ἕναν ἀνθρωπάκο ποὺ ἦταν ντυμένος ἔτσι ὅπως μᾶς τὸν εἶχαν περιγράψει καὶ ποὺ καβαλίκεψε μιὰ χήνα καὶ πέταξε ψηλὰ μαζί της; Ἴσως αὐτὸς ὁ ἴδιος νάνος νὰ ἦταν ἐκεῖνος ποὺ πέταξε τώρα ἀπὸ πάνω μας καὶ ποὺ ἔχασε τὸ παπούτσι του.

— Ναί, ἔτσι θἆναι, εἶπε ὁ Μάτα.

Ἄρχισαν καὶ οἱ δυό τους νὰ περιεργάζωνται τὸ παπούτσι καὶ νὰ τὸ κοιτάζουν μὲ περιέργεια, γιατὶ τὸ τσόκαρο ἑνὸς νάνου δὲν εἶναι ἕνα πρᾶγμα ποὺ τὸ βρίσκει κανεὶς κάθε μέρα στὸ δρόμο.

— Στάσου, στάσου, Μάτα, εἶπε ἐξάφνα ἡ Αἴζα. Ἐδῶ στὴν ἄκρη εἶναι γραμμένο κάτι.

— Ναί, ἀλήθεια. Ἀλλὰ τὰ γράμματα εἶναι τόσο μικρά!

— Στάσου νὰ ἰδῶ ἐγώ. Ἐδῶ εἶναι γραμμένο... εἶναι γραμμένο... Νὶλς Χόλγκερσον ἀπὸ τὸ Βεστέμμενγεκ!

— Αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ περίεργο πρᾶγμα ποὺ μοῦ ἔτυχε στὴ ζωή μου! εἶπε ὁ Μάτα.

Τὸ βουνὸ Κολμαίρντεν

Τὸ βουνὸ Κολμαίρντεν.

Ἀκριβῶς στὰ σύνορα τοῦ Ὀσγκαίτλαντ καὶ τοῦ Σαίρμλαντ, βρίσκεται ἕνα βουνὸ ποὺ εἶναι μακρὺ πολλὰ χιλιόμετρα καὶ πάνω ἀπὸ ἕνα χιλιόμετρο φαρδύ. Ἂν ὅσο εἶναι πλατὺ καὶ μακρὺ ἦταν καὶ ψηλό, θἄταν τὸ ὡραιότερο βουνὸ τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ τὸ ὕψος του δὲν εἶναι ἀνάλογο μὲ τἄλλα. Μοιάζει μ' ἕνα μεγάλο σπίτι ποὺ τἔχουν ἀρχίσει νὰ τὸ κτίζουν καὶ τἄφισαν μισοτελειωμένο. Ἂν ἔλειπαν ὅμως ἀπὸ τὸ Κολμαίρντεν οἱ ἀπάτητες βουνοκορφὲς καὶ τὰ βαθιὰ λαγκάδια, τὰ δένδρα ἐκεῖ-πέρα ἦσαν ἄφθονα. Στὰ πόδια τοῦ βουνοῦ καὶ στὶς κοιλάδες, φύτρωναν φιλύρες καὶ βαλανιδιές· σκλήθρες καὶ σημύδες ἔβρισκε κανένας γύρω ἀπὸ τὶς λίμνες. Στὰ ψηλότερα μέρη τοῦ βουνοῦ ἔβρισκε κανεὶς ἔλατα. Πεῦκα ὅμως ἦσαν παντοῦ, ὅπου βρισκόταν μιὰ χούφτα γῆ γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ πιάσουν οἱ ρίζες τους. Κι' ὅλα αὐτὰ μαζὶ ἔκαναν τὸ φοβερὸ δάσος τοῦ Κολμαίντεν ποὺ εἶχε τέτοια κακὴ φήμη ὥστε, ὅποιος ἐπρόκειτο νὰ τὸ περάσει, ἔπρεπε πρῶτα νὰ παραδώσῃ τὴν ψυχή του στὸ Θεὸ καὶ νἀποφασίσει τὴ ζωή του. Τέτοιο δάσος ἦταν!

Τὰ περισσότερα δάση φοβοῦνται τοὺς ἀνθρώπους, σ' αὐτὸ ὅμως τὸ δάσος συνέβαινε τὸ ἀντίθετο. Οἱ ἄνθρωποι τὸ φοβόνταν γιατὶ ἦταν ἔτσι πυκνὸ καὶ σκοτεινό, ποὺ ὅποιος ἔμπαινε μέσα θὰ χανόταν καὶ καμμιὰ φορὰ τὸν τρώγαν καὶ τἀγρίμια.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 93]

Ἡ μέρα τέλειωσε ἀπαλά,
Ὁ ἥλιος πόει στὴ δύση
Κι' ἡ τελευταία ἀχτίδα του
Κοντεύει πιὰ νὰ σβύσῃ.

Μὰ πρὶν χαθεῖ ὁλότελα,
Λὲς ρίχνει τὴ ματιά του
Σὲ χῶρες, θάλασσες, βουνά,
Ποὺ φαίνονται ἀπὸ κάτου,

Καὶ θέλοντας στὴ δύσή του
Χαρὰ νὰ δώσῃ ἀκόμα,
Τὰ βάφει μ' ἕνα ρόδινο
Κι' ὀνειρεμένο χρῶμα.

Ἀμφιτρίτη

ΦΩΤΙΑ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 100]

— Κύρ Δημήτρη ! . . ἔ, κὺρ Δημήτρηη !
— Ποιός μοῦ μιλάει ἀπ' ἔξω ;
— Ἐγώ ὁ Γιώργης . . .
— Καὶ τί θέλεις ;
— Φωτιὰ στὸ δάσος, σήκ' ἀπάνω !
— Μωρέ, λὲς ἀλήθεια ;
— Τὶ ἀλήθεια καὶ ξαλήθεια, δὲν σοῦ βρομάει τσίκνα ;
— Καλὰ λές' καὶ ποῦθε ἔπιασε;
— Νὰ κεῖ κατὼ τὴ Μαλακάσα.
— Περίμενέ με κι' ἔφθασα.

Ἤτων μεσάνυκτα. Τὸ σόγουστιάτικο φεγγόρι εἶχε πρὸ πολλοῦ δύσει, ἤταν ὅμως μιὰ θαυμασία ἀστροφεγγιά. Εἶχα βγεῖ ἔξ' ἀπ' τὴν καλύβα, γιὰ νὰ πάρω λίγο καθαρὸ ἀέρα, ὅταν αἰσθάνθηκα μιὰ παράξενη μυρουδιὰ καιομένου ρετσινιοῦ καὶ συγχρόνως εἶδα ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος τῆς *πλαγιανῆς ρεμματιᾶς* νὰ βγαίνῃ μαῦρος, πυκνὸς καπνός. Ἀμέσως κατάλαβα ὅτι ἔπιασε στὸ δάσος φωτιά, κι' ἔτρεξα νὰ φωνάξω τὸν κὺρ Δημήτρη.

Ὁ κὺρ Δημήτρης εἶναι τώρα χρόνια ὁλότοιος στὸ βουνὸ μαζὶ μὲ τὰ παιδιά του. Μεσόκοπος καὶ γερὸς στὸ σῶμα, ἀπὸ τὸ καλοκάγαθο πρόσωπό του σέκανε νὰ τὸν συμπαθήσῃς ἀμέσως. Δὲν ἤταν πρώτη φορὰ ποὺ τὸν φωνάζουν γιὰ φωτιά. Εἶχε σώσει τὸ δάσος ἄλλες τέσσερες φορές. Σὲ λίγο πετάχτηκε ἔξω ἀπ' τὴν καλύβα μισοντυμένος, μ' ἕνα θεόρατο τσεκούρι στὰ χέρια καὶ, κοιτάζοντας πρὸς τὸ μέρος ποὺ τοῦ εἶχα εἰπεῖ :

— Φτοῦ νὰ πάρῃ ὁ διά . . . δυναμώνει !

Καὶ γυρνόντας σὲ μένα :

— Τρέξε σὺ νὰ ξυπνήσῃς τὰ παιδιά μου ποὺ κοιμοῦνται στὸ καλύβι, καὶ πές τους νὰρθοῦνε δῶ τρεχάλα μὲ τὰ τσεκούρια καὶ τὰ ξυνάρια τους, ὅσπου νὰ πάω γὼ νὰ φωνάξω τοὺς ἄλλους ἀπ' τὶς καλύβες τους.

Ὅπως μοῦπε ἔκανα. Σὲ λίγη ὥρα καμμιὰ εἰκοσαριὰ ἄνδρες καὶ παιδιὰ μισοντυμένοι, μισάντυτοι, ἄλλοι μὲ τσεκούρια, ἄλλοι μὲ ξυνάρια κι' ἄλλοι μὲ μεγάλα στιλιάρια, ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς τὸν κὺρ Δημήτρη, τρέχαμε πρὸς τὸ μέρος τοῦ δάσους ποὺ καιγόταν. Στὶς καλύβες εἴχαμε ἀφίσει μόνο τὶς γυναῖκες καὶ τὰ μικρότερα παιδιά. Ὅλοι τρέμαμε ἀπ' τὴν συγκίνηση καὶ τὸ φόβο σὰν ἀπὸ κρύο. Τρέχαμε, τρέχαμε πάντα μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ προφθάσουμε τὴν καταστροφή. Ὅσο *προχωρούσαμε*, τόσο μᾶς τύφλωνε ὁ καπνὸς καὶ μᾶς ἐπείραζε ἡ μυρουδιὰ τοῦ ρετσινιοῦ ποὺ καιγόταν. *Μόλις ἐπεράσαμε* καὶ τὴν τελευταία πλαγιὰ ποὺ μᾶς ἔκρυβε τὸ καιόμενο δάσος, βρεθήκαμε μπρὸς σ' ἕνα θέαμα φοβερὸ μὰ καὶ μεγαλόπρεπο. Ἡ φωτιὰ εἶχε ἐξαπλωθεῖ ὡς 150 μέτρα. Τὰ ἔλατα καὶ τὰ πεῦκα καιγόνταν μ' ἕναν παράξενο θόρυβο, ποὺ σ' ἔκανε ν' ἀνατριχιάζῃς, σὰ μὲ γάλες καὶ μεγαλόπρεπες λαμπάδες στεφανωμένες ἀπὸ κοκκινόχρυσα σύννεφα κοπνοῦ καὶ φλογῶν, ἐνῶ στὸν ἀέρα ἐκτοξεύονταν σὰν ζουκέτες τὰ καιόμενα καρούμπαλα. Ὅλη ἡ ἀτμόσφαιρα ἤταν γεμάτη καπνὸ καὶ σπίθες. Εὐτυχῶς ἀπὸ τόνα μέρος ἤταν ἡ ρεμματιὰ κι' ἔτσι ἐμπόδιζε νὰ ἐξαπλωθῇ ἡ φωτιὰ στὸ ἀντικρυνὸ δάσος. Σὲ λίγο εἴχαμε περικλώσει τὸ καιόμενο καὶ, κατὰ τὶς ὁδηγίες τοῦ κὺρ Δημήτρη, ἀνοίξαμε ἕνα αὐλάκι πλάτους δύο μέτρα γύρω ἀπ' τὴ φωτιά, ἐνῶ αὐτὸς ἔκοβε μὲ τὴν τσεκούρα του πολλὰ πεύκα κι' ἔλατα γιὰ νὰ ξανοίγῃ τὸ αὐλάκι. Ἔκειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα τὸ αὐλάκι εἶχε ἀνοιχθῆ, μὲ χίλια βάσανα καὶ ἡ φωτιὰ ἄρχισε νὰ σβύνῃ ἀφοῦ δὲν εἶχε πιὰ τόπο νὰ προκεκαθῇ.

Κατὰ τὰ ξημερώματα γυρίζαμε πίσω νικηταί πιά, μὲ μισοκαμένα ροῦχα, μὲ τσουλουφρισμένα μαλλιὰ καὶ μὲ γραντζουνισμένα καὶ καμένα χέρια καὶ πόδια. Ὁ ἥλιος σὲ λίγο ἄρχισε νὰ βγαίνει μεγάλος καὶ κοκκινωπός. Τὰ δροσερὰ φυλλώματα χρύσιζαν ἀπὸ τὴν ἀντανάκλαση τῶν ἀκτίνων του. Τὰ πουλιὰ πετοῦσαν ναζιάρικα καὶ ξαφνιασμένα, τραγουδόντας τὸ πρωϊνὸ γλυκὸ τραγούδι τους. Παντοῦ στὸ διάβα μας ἡ φύση γελοῦσε σὰν κὰ μᾶς ἔλεγε: «*Μπράβο, μπράβο, νικηταί, μπράβο, καλοὶ ἀνθρώποι*».

Ἀποβροχάρης

ΜΟΥΣΙΚΗ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 108]

Ἐκεῖ κάτω, ἀνάμεσα στὶς λαγκαδιὲς καὶ στὰ πλατάνια, ἀκούεται ἕνα γλυκὸ μουρμουρητό.

Τί νὰ εἶναι ἄρα γε ; Εἶναι μιὰ μικρὴ βρυσούλα ἐκεῖ. Χρόνια, ποιὸς ξεύρει πόσα τώρα, τὸ γάργαρο νερό της τρέχει καὶ χρόνια τὸ γλυκὸ μουρμουρητό της ἀντηχεῖ. Γιὰ κρουνὸ ἔχει ἕνα φύλλο ἀπὸ πλατάνι, φυλλαράκι καταπράσινο καὶ δροσερό.

Ποτὲ δὲ στερεύει ἡ βρυσούλα, ποτὲ δὲ χαλνᾷ ὁ κρουνός της. Πάντα θὰ βρεθῇ κάποιο χέρι περαστικιοῦ χωριάτη ν' ἀλλάξῃ τὸ φυλλαράκι, ὅταν μισοαρχίζει νὰ χάνῃ κάπως τὴν πρώτη φρεσκάδα του. Κι' ὁ γέρο πλάτανος ποὺ εἶναι ἀπὸ πάνω της ποτὲ δὲν τῆς ἀρνιέται ἕνα καινούριο φύλλο !

Κυλῶντας τὸ κρυσταλλένιο νερὸ τῆς βρυσούλας ἀφήνει πλήθια ἴχνη. Μιὰ παπαρούνα δῶ, μιὰ ἀνεμώνα κεῖ, ἀνάμεσα στὸ ντατελλένιο πολυτρίχι. Καὶ τὸ νεράκι γλυστράει φευγαλέο καὶ χαϊδεύει παιχνιδιάρικα τὶς ρίζες τοῦ γέρου πλατάνου, κι' ὅλο κυλάει καὶ φεύγει βιαστικὸ μ' ἕνα γλυκὸ-γλυκὸ μουρμουρητό. Τώρα εἶναι ἀνοιξη. Καὶ τ' ἀηδόνάκι ποὺ κάθεται ἀπὸ πάνω, στὸ γέρικο πλατάνι, συνωδεύει γλυκὰ μὲ τὴ φωνούλα του τὴ μονότονη ἠχὼ τοῦ νεροῦ. Λὲς καὶ τὸ πετεχτὸ κελάδημα τοῦ ἀηδονιοῦ μαζὶ μὲ τὸ μελαγχολικό, τὸ ἤρεμο τῆς βρύσης μουρμουρητὸ ἐπίτηδες συνδυάσθηκαν, γιὰ νὰ χύνουν στὴν κοιμισμένη ὧς τώρα φύση ἕναν ἦχο ποὺ ἀδύνατο μὲ τὸ κοντύλι νὰ παρασταθῇ.

Νὰ μουσική ! Ὑπάρχει πιὸ γλυκό, πιὸ φυσικό, πιὸ ὅμορφο ντουέτο ἀπ' αὐτό ;

Ἀτρόμητη Φοβητσιάρα

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟ ΜΕΣΗΜΕΡΙ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 103]

Ὁ τζιτζικας τραγουδῆ. Μήπως ἔχει κι' ἄλλη δουλειὰ νὰ κάνῃ ; Τὸ παιδάκι ποὺ ἔτρεχε ἐδῶ καὶ κεῖ γιὰ νὰ μαζέψῃ λουλουδάκια, *σέκειται* καὶ τὸν ἀκούει προσεχτικά. Αὐτὸ δὲν εἶναι χωριατόπαιδο, εἶναι ἀπὸ τὴν πόλη. Δὲν εἶναι μαῦρο σὰν τὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ, ἀλλὰ ἄσπρο σὰν τοῖχος. Ἤτανε ἄρρωστο πολὺν καιρὸ τὸ καϊμένο. Οἱ γιατροὶ ἐσύστησαν στὴ μαμμά του νὰ τὸ πάῃ σὲ κανένα χωριὸ γιὰ ν' ἀλλάξῃ ἀέρα. Καὶ πράγματι, μόλις γέννηκε καλό, ἡ μαμμά του τὸ πῆρε καὶ τὸ ἔφερε σ' αὐτὸ τὸ χωριουδάκι, ποὺ πολλὲς φίλες της τῆς τὸ σύστησαν γιὰ καλό.

Καὶ νά το τώρα ποὺ στέκει καὶ βλέπει μὲ τὰ γαλανά του ματάκια τὸ δέντρο, ζητώντας νὰ βρῇ τὸν τζιτζικα ποὺ τραγουδῆ . . .

Πολλὴν ὥρα στέκει· ἔτσι τὸ ἄσπρο παιδάκι. Ἀλλὰ μιὰ φωνή, ἡ φωνὴ τῆς μαμμᾶς του, τὸ ἀποσπᾷ κι' ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀσχολία :

— Ἔλα, Νικάκι μου, πᾶμε πιὰ στὸ σπίτι μας νὰ φᾶμε.

Κι' ὁ Νικάκης τρέχει.

Ἔ, πάντα καλύτερα νὰ τρώῃ κανείς, παρὰ νὰκούῃ τὸ τραγούδι ἑνὸς τζιτζικα . . .

Ἀρχαντιωτοπούλα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ *Κάρμεν* τὴ μαγείρισσα ρωτᾶ:
—Τί ἔχουμε ἀπόψε φαγητό ;
—Σοῦπα, ἡ μαγείρισσα ἀπαντῆ.
Κι' ἡ *Κάρμεν* θυμωμένα : — Σὲ [παρακαλῶ !
Μοῦπες ; καὶ πότε ξαναρώτησα [ἐγώ ;

Πλάνο Δοξάρι

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 21 Σεπτεμβρίου 1927

Η ΚΥΡΙΑΚΗ

Ἂν δὲν παρουσιασθῆ κανένα ἐμπόδιο, τὸ ἐρχόμενο 440 φυλλάδιο, τῆς 1ης Ὀκτωβρίου, θὰ εἶναι δωδεκασέλιδο καὶ θὰ περιέχῃ τὴν 35η Κυριακή. Ἂν πάλι δὲν προφθάσῃ νὰ ἑτοιμασθῆ, τότε καὶ τὸ ἐρχόμενο φυλλάδιο θὰ ἐκδοθῆ ὀκτασέλιδο κι' ἡ Κυριακή μας θὰ μπῆ στὸ 46, τῆς 8 Ὀκτωβρίου, ποὺ αὐτὸ πιὰ θὰ εἶναι τὸ δωδεκασέλιδο τοῦ μηνός.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ

Κατὰ λάθος, δόθηκε πολὺ μικρὴ *προθεσμία* γιὰ τὸν Διαγωνισμὸ Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Ἀντὶ δηλαδὴ 15 Ὀκτωβρίου, ὅπως ἔπρεπε, τυπώθηκε 15 Σεπτεμβρίου. Τὴν παρατείνω λοιπόν. Ὅσοι θέλουν, μποροῦν νὰ στείλουν τὴ μετάφρασή τους *μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου*.

Δίματοβαμμένη Δοξα, ὁ κ. Ξ. ἔλαβε τὸ γράμμα σου καὶ χάρηκε ποὺ σᾶς ἀπασχολοῦν ἐκεῖ-πέρα τέτοια ζητήματα. Δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ σοῦ ἀπαντήσῃ παρὰ πολὺ σύντομα. Γιὰ τὸν Παλαμᾶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία : εἶναι ἕνας μεγάλος ποιητὴς καὶ μόνο «ἄφρων» μπορεῖ νἀρνηθῆ τὴν ἀξία του ὅπως καὶ τὴν ὕπαρξη τοῦ Θεοῦ. Γιὰ τὸν Καβάφη ὅμως, ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἀμφισβητεῖται. Ἡ γλῶσσα του, ἐ στίχος του, οἱ τρόποι του, δὲν ἱκανοποιοῦν τοὺς περισσοτέρους. Ὁ κ. Ξ. εἶναι ἀπὸ τοὺς λίγους ποὺ ἐκτιμοῦν τὸν ἀλεξανδρινὸ ποιητὴ καὶ τὸν θεωροῦν ἕναν ἀπὸ τοὺς καλυτέρους μας. Καὶ τοῦτο γιατὶ σὲ πολλὰ ποιήματά του μ' ὅλη τὴν ἀλλόκοτή τους μορφή, βρίσκει μιὰ βαθιὰ σκέψη, μιὰ ποιητικὴ ἀς ποῦμε οὐσία, ποὺ σπάνια τὴ βρίσκει σὲ ἄλλα ποιήματα. Τὰ «Τεῖχη» τοῦ Καβάφη, οἱ «Βάρβαροι», τὰ «Κεριὰ» καὶ μερικὰ ἄλλα εἶναι *πράγματι* θαυμάσια.

Θὰ πῶ, *Μεγάλη Ἑλλάς*, στὴ *Διακοσποπούλου* ὅτι ἐσὺ ἔχεις δεκαπέντε ὁλόκληρα χρόνια στὴν κίνησή μου κι' ὅτι ὅσο μεγαλώνεις τόσο μεγαλύτερη εὐχαριστηση αἰσθάνεσαι σ' αὐτή. Λυποῦμαι μάλιστα ποὺ ὁ χῶρος δὲν ἐπιτρέπει νὰ παραθέσω ἐδῶ ὅλο τὸ σχετικὸ μέρος τοῦ γράμματός σου. Δυπήθηκα ποὺ οἱ νέοι ἰδιοκτῆται δὲν σεβάσθηκαν τὴν πρόσοψιν τοῦ ἱστορικοῦ σπιτιοῦ», ἀλλὰ γι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὸ εἶχε ἀγοράσει ὁ δῆμος σας. Ὁ Παλαμᾶς θὰ ὑμνοεῖσθ στὴ «Νέα Ἑστία» κι' ἄλλα κεφάλαια ἀπὸ τὰ «Χρόνια του καὶ τὰ Χαρτιά του». Ἡ «Καλλιρρόη» γράφτηκε *μετὰ* Χριστόν (τὸ π. ἐκεῖνο σὲ κάποιο τεῦχος ἦταν τυπογρ. λάθος.) Ὁ σταυρικὸς θάνατος ὅμως εἶναι ἀναχρονισμός, γιατὶ τὸ διήγημα συμβαίνει σὲ πολὺ πιὸ παλιὰ ἐποχή : Οἱ Ἀθηναῖοι ἐξεστράτευαν ἀκόμα ἐναντίον τῆς Σικελίας καὶ βασιλεὺς τῶν Περσῶν ἦταν ὁ Ἀρταξέρξης.

Σοῦ ἔστειλα, *Βαλέντσια* 15 τετράδια. Ἀλήθεια, πέρασε ὅλο τὸ καλοκαίρι καὶ δὲν μοῦ ἔγραψες οὔ.· ἕνα γράμμα. Ἀλλὰ δὲν σοῦ θυμώνω, ἀφοῦ φαίνεσαι τόσο μετανοημένη γι' αὐτό . . . Κι' αὐτὰ ποὺ σημειώνεις, κι' ἄλλα πολλὰ ἔχω ὅπ' ὄψει μου γιὰ τὸ 1928, ἀλλὰ δὲν ἐδιάλεξα ἀκόμα. Ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαριστεῖ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρο. Ἀλλὰ εἶναι λυπημένος. Ἔπαθε πάλι μιὰ πολὺ ἀσχημη δουλιὰ μὲ τὶς ἀπαντήσεις τῆς 35ης Κυριακῆς. Μὴν τὰ ρωτᾶτε...

Ἀστὴρ τοῦ Αἰγαίου, θὰ εἶδες ὅτι αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο σοῦ ἐνέκριναν, ὥστε μπορεῖς νἀρχίσῃς. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐφημερίδα ποὺ μοῦ ἔστειλες καὶ γιὰ ὅλες τὶς πληροφορίες περὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς. Ναί, τώρα ποὺ ἀνοιξαν τὰ Σχολεῖα, πές στὸν εἰδεσιμώτατο διευθυντὴ τοῦ δικοῦ σας νὰ συστήσῃ τὰ περιοδικά μας σὰ παιδιά. Ἀφοῦ εἶναι Ἑλληνόπουλα, τὴ «Διάπλασι» πρέπει νὰ διαβάζουν, ὅπως καὶ σύ, ποὺ εἶσαι τόσο εὐχαριστημένος.

Ἡ *Περιπλοκάς* μοῦ γράφει : «Μὲ τὶ συγκίνηση διάβασα τὸ ὡραῖο τέλος τοῦ Ἴζάκ ! Τὸν κατήφενο, τὸν εἶχα τόσο συμπαθήσει ποὺ ἤμουν πολὺ λυπημένη κι' ἀνήσυχη γιὰ τὶς τελευταῖες του δυστυχίες. Εὐτυχῶς τὸ τέλος του μὲ ἀνακούφησε . . . Ἀλήθεια, τὸ σκίτσο τοῦ *Μακντὸφ* ἦταν καλύτερο ἀπ' ὅλα τὰ δημοσιευθέντα. Μὰ καὶ τοῦ *Θέσπι* τί ἐκφραστικό ! Ὅποιος ἔχει ταλέντο, κοῦ μιὰ γραμμὴ μόνο νὰ σύρῃ, φαίνεται. Τὰ συγχαρητήριά μου καὶ σ' αὐτοὺς δυό.»

Εἶσαι δικαιολογημένη, *Γενοβέφα*, ἀλλὰ ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς τώρα πιὸ συχνά. Τὰ γράμματά σου, ζωηρὰ κι' ἐξυπνα, μ' εὐχαριστοῦν πολύ. Ἔλαβα καὶ τὴ φωτογραφία στὰ μπάνια «ποὺ εἶσαι σὰ γριὰ ἀπὸ τὸν ἥλιο». Ἂς εἶσαι, μεθαύριο ποὺ θὰ βραβευθῆς σὲ κανένα διαγωνισμό, θὰ μοῦ στείλῃς καμμιὰ ἄλλη, καὶ τότε θὰ ἰδῶ τὸ πρόσωπό σου ὅπως εἶναι . . . στὴ σκιά.

Οὔτε ξένος εἶσαι, οὔτε ἄγνωστος, *Ξανθιωτάκι*, καὶ μπορεῖς ἐξαίρετα νὰ μὲ προσφωνῆς «ἀγαπητή σου», ἀφοῦ καὶ σὺ μ' ἀγαπᾷς ἀπὸ τώρα κι' ἐγὼ δὲν σὲ ξεχωρίζω ἀπὸ τἄλλα μου παιδιά. «Ἀρχιτεκτονική» σ' ἕνα διήγημα, σ' ἕνα δράμα καὶ λοιπά, λέμε τὴν κατασκευή του, τὸ σχέδιό του. Τὸ παραβάλουμε δηλαδὴ μ' ἕνα κτίριο. Κι' ὅπως γιὰ νὰ κτισθῆ ἕνα καλὸ σπίτι, ὁ μηχανικὸς πρέπει νὰ κάμῃ πρῶτα ἕνα καλὸ σχέδιο, ἔτσι σχεδιάζει πρῶτα τὸ ἔργο του κι' ὁ συγγραφέας, κι' αὐτὸ τὸ σχέδιο, ποὺ εἶναι ἡ βάση, πρέπει νὰ εἶναι καλό.

Σὲ συγχαίρω, *Βοσκοπούλα*, γιὰ τὰ πολλὰ καὶ διαλεχτὰ βιβλία ποὺ διαβάζεις. Κάνουν πολὺ καλὰ οἱ γονεῖς σου ποὺ δὲν σᾶφήνουν νὰ διαβάζῃς «ὅ,τι ὅ,τι». Τοῦ κ Φαίδωνος διάβασες τὴν «Ἀδελφούλα μου» καὶ πρὸς τὸ πιρὸν ἀρκεῖ. Ἔχεις καιρὸ νὰ διαβάσῃς καὶ ἄλλα του. Σ' εὐχαριστῶ ὡστόσο γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις γιὰ τὶς «Ἐπιστολές» του καὶ γιὰ τὴ διασκευή τοῦ «Ἴζάκ», ποὺ θὰ ἤθελες νὰ δημοσιευθῆ καὶ γαλλικά, γιὰ νὰ διαβάζουν κι' οἱ μικροὶ Γάλλοι αὐτὸ τὸ ἀριστούργημα.

Ἀλήθεια, *Κόρη τῶν Ἀθηνῶν*, εἶχες δυὸ μῆνες νὰ μοῦ γράψῃς, ἀλλὰ τὸ σημερινό σου ὡραῖο γράμμα μὲ ἱκανοποιεῖ στὴν ἐντέλεια. Τῆς Μαιθιλδης Σαράο ἔχουν μεταφρασθῆ στὴ γλῶσσα μας ἄπειρα διηγήματα, ἀλλὰ εἶναι ὅλα σκορπισμένα σ' ἐφημερίδες καὶ σὲ περιοδικά. Τὰ μόνα, νομίζω, ποὺ βγῆκαν καὶ σὲ βιβλίο εἶναι: τὸ περίφημό της μυθιστόρημα, μὲ τὸ παροιμιώδη πιὰ τίτλο : «Κι' ἐκείνη δὲν ἀπήντησε» κι' ἕνα ἄλλο ποὺ ἐπιγράφεται «Μετὰ τὴν συγγνώμη».

Δυὸ πράγματα ἐξηγοῦν τὴν ἀπορία σου, *Ἀμφιτρίτη* : Εἶναι ἀλήθεια ὅτι οἱ μεταφραστὲς αὐτῶν τῶν μεγάλων κάποτε τὰ θαλασσώνουν. Τοὺς κάνουν δηλαδὴ πιὸ σκοτεινοὺς ἀπ' ὅ,τι εἶναι. Ἀλλὰ καὶ σὺ μοῦ φαίνεσαι, δὲν εἶσαι ἀκόμα σὲ ἡλικία γιὰ νὰ ἐννοῆς τί θέλουν ἀκριβῶς νὰ ποῦν. Ὅσο ἐξυπνη καὶ διαβασμένη κι' ἂν εἶσαι, δὲν μπορεῖ νὰ ξέρῃς ἀκόμα τὸν κόσμο. Καὶ στοιχηματίζω ὅτι μετ' ὀλίγα χρόνια, ἂν ξαναδιαβάσῃς αὐτὰ τὰ ἔργα τοῦ Δοστογιέβσκη καὶ τοῦ Φρανς, θὰ σοῦ φανοῦν ἔξοχα ὅπως καὶ εἶναι.—Ναί, καὶ μὲ τόσα Εὐσημα μπορεῖς νὰ λάβῃς μέρος στὸ Διαγωνισμό.

Σ' ἄλλους δὲν μοῦ ἐπιτρέπει ὁ χῶρος νἀπαντήσω ἐκτενῶς.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς : *Ἀμαζωλλίς, Κυρὰ - Κυραλίνα* (δύο), *Ἀνδαλουσία*, *Ἡρωΐλεν Μεσολόγγι*, *Νοσταλγία*, *Ἐλαφίνα*, *Αἰγυπτία*, *Ἀλεξία*, *Ἱππολύτη*, *Ἀφρόλουστη*, *Μοκοκό*, *Κοσμοχαλάστρα*, *Ταρτοῦφος*, *Ξμυρνιοπούλα*, *Ἄβρα τοῦ Εὐξείνου*, *Ταύρλεστον*, *Φλογίτσα*, *Ζουλέϊκα*, *Χαρούμενη*, *Φῶτος Λάμψης*, *Μερκία*, *Μικρὴ Ἀρτίσσα*, *Ἔξυπνη Γατούλα*, *Νῆρμα*, *Γκιώνης*, *Θέσπις*, *Κίρκη*, *Καμάρι τῆς Μητέρας*, *Νέμεσις*, *Ὀμίχλη* καὶ *Χανιοτοπούλα*.— Ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται : «Ἀπὸ τὰ φαιδρὰ» τοῦ *Φαέθοντος*. Δὲν ἐξηγεῖται καλά, οὔτε φαίνεται τί σχέση ἔχει τὸ πρῶτο τραπέζι μὲ τὸ δεύτερο. Κάτι ἄλλο θὰ εἶναι ἐντωμεταξύ.—«Στὴν ἐκδρομὴ» τοῦ Ἴδιου. Πολὺ μεγάλο. Ἔπειτα μοιάζει μὲ ἔκθεση σχολικὴ. Δὲν ἔχει τίποτε τὸ λογοτεχνικό, θὲν ἀποτελεῖ ἕνα διήγημα. Τὸ ὕφος πρόπάντων τὸ κάνει ξερὸ καὶ μονότονο. Θὰ τὸ ἐνέκρινα, γιὰ ἐνθάρρυνση ἂν ἤταν τοὐλάχιστο σύντομο. — «Μιὰ χειμωνιάτικη βραδιὰ» τῆς *Ἔξυπνης Γατούλας*. Καλὸ τὸ διήγημα, ἀλλὰ τὸ σχέδιο ἄσχημο. Ἔπρεπε νἀρχίζει ἀπὸ τὸ τέλος: ἀπὸ κεῖ δηλαδὴ ποὺ παίρνει γιὰ «τεμπέλα» τὴ συμμαθήτριά της. Ὕστερα νὰ διηγεῖται τὴ νυχτερινὴ σκηνὴ ποὺ τὴν κάνει τὸ πρωῒ νὰ τῆς γυρέψει συγγνώμη. Ἡ *Ἔξυπνη Γατούλα* θὰ μποροῦσε νὰ τὸ ξαναγράψει καὶ νὰ μοῦ τὸ στείλει ὅταν θἀρχίσω πάλι νὰ δέχωμαι κομμάτια —«Ἡ κωτσομπόλα» τῆς *Κόρης τῶν Κυμάτων*. Τὸ θέμα του δὲν ἐνδιαφέρει τὸν κόσμο μας. "Ἔπειτα εἶναι κι' ἄτεχνα γραμμένο. — «Ὁ πλοῦτος δὲν κάνει τὴν εὐτυχία» τοῦ *Μαραμμένου Γιούλιου*. Καλὴ ἡ ἰδέα κι' ἀρκετὰ καλὸ τὸ γράψιμο. Ἀλλὰ κι' ἐδῶ τὸ σχέδιο ἔλαττωματικό. Στὴν ἀρχή, ὁ διάλογος πατέρα καὶ γιοῦ δὲν εἶναι ὅπως πρέπει. Ἔπειτα ἡ περιγραφὴ τοῦ ἄρρωστου πλουσιοπαιδου φτάνει στὴν ὑπερβολή. Μόνο τὸ τέλος εἶναι καλοκαμωμένο. — «Τὸμορφο πουλάκι καὶ τἀσχημο κλουβί» τοῦ *Ναυτόπουλου*. Δανθασμένη ἡ βάση. Ποτὲ ἕνα πουλάκι δὲν θὰ νοιαζόταν γιὰ τὴν ἀσχημια ἢ τὴν ὁμορφιὰ τοῦ κλουβιοῦ του. Καὶ χρυσὸ κλουβὶ θὰ τοῦ ἦταν ἐπίσης φυλακή καὶ μὲ κανένα τρόπο δὲν θἤθελε νὰ μένει ἐκεῖ-μέσα. — «Προσκοπικὴ Ζωὴ» τοῦ *Βοσκόρου*. Ἄτεχνα γραμμένο. Θέλει γενναῖο διόρθωμα, ποὺ δὲν ἔχω καιρὸ νὰ τὸ κάμω. Κρίμα, γιατὶ τὸ θέμα εἶναι ἐξαίρετο.—«Οἱ φύλακες τῶν φάρων» τοῦ *Τραγουδιοῦ τῆς Πατρίδος*: Δὲν γράφονται διηγήματα σ' αὐτὴ τὴ γλῶσσα. Τί γλῶσσα μταχαχιζζομαι ἐγώ ; Αὐτὴν πρέπει νὰ ἤχετε ὑπόδειγμα.

Ἐγκρίνονται : 122. «Φωλιὲς ποὺ ἐρημώνουν» τῆς *Μυρίννης*.— 123 καὶ 124. Δύο σονέττα τῆς *Λιλάντας*. — 125. «Στὸν Αἶνο» καὶ «Σουρούπωμα» τοῦ *Χιονιοῦ* (ἐν ἀπὸ τὰ δυὸ θὰ δημοσιευθεῖ, ἐπειδὴ εἶναι μεγάλα.)—126 «Μὴ μὲ λησμόνει» τῆς *Μέλισσας*.—127. «Ἀνέκδοτο» τοῦ *Ἐπαμεινώνδα*.— 128. «Τὸ βιολί» τῆς *Μουσικῆς*. (Οἱ στίχοι δὲν εἶναι τέλειοι· ἀλλὰ πολὺ τὸ αἴσθημα καὶ γνήσιο). — 129 «Ἀφίνοντας τὸν τόπο μου» τοῦ *Ἱππότου Ἀρταναίου*.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ὀλίδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δι καιώματος δρ. 10.— Τὰ ἐγκριθέντα ἢ ἀναγνεοῦμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1927. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Λίκα, κ. (ΑΜ). Ντέμσεῦ, ἁ. (ΑΠ). Στρατηγὸς Μπλύχερ, ἁ. (Κ.Δ.Β./Π). Νικηφόρος Οὐρανός, ἁ. (ΚΒ.) Σταυχτῆς Γάτος — γιατὶ Μαῦρο Γάτο ἔχουμε—ἁ. (ΒΧ). Εὐνίκη, κ. (βρέστε με). Δαυὶδ Ἀριανίτης, ἁ. (Βουλγαροκτόνος.)

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἀφροδίτην τῆς Μήλου* (δὲν παιράζει, κρύβε τὴν ὀρεξή σου νὰ ξεσπαθώσῃς μεθαύριο ποὺ θὰ πᾶς στὸ Ἀγγλικὸ Σχολεῖο τῆς Θεσσαλονίκης· ὡστόσο σ' εὐχαριστῶ πολύ· τἀδελφάκια φιλῶ· ἔστειλα 8 τετράδια·) *Δισκοβόλον τοῦ Μύρωνος* (χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἴδρυση τοῦ Συλλόγου καὶ περιμένω πολλὰ ἀπ' αὐτὸν· χαιρετισμοὺς σ' ὅλα τὰ μέλη·) *Ἀνθεμένην Ὄασιν* (ἔχω μπροστά μου δυὸ ὡραῖα γράμματά σου· σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις· ἔστειλα 12 τετράδια·) *Σιλουέτταν* (καὶ τὸ δικό σου γράμμα μοῦ ἄρεσε πολύ· θἤθελα νὰ μοῦ γράφῃς συχνότερα· ἔχεις καὶ τόσο καλὴ φίλη !) *Δοξασμένην Ἰθάκην* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· τί ὅμορφα ὅλ' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις «ἕνα ἠλιόλουστο πρωῒ κοντὰ σταφρισμένα κύματα» κι' ὁ κ. Φ. εὐχαριστήθηκε πολύ.) *Δάνην* (ἔστειλα· ὡραῖα ἡ ζωή σου στὸ «Κόκκινο Νερό».) *Δ. Σοῦτσον* (καὶ τοῦ χρόνου, νὰ

τὰ πρέπει νἄχεις καὶ φευδώνυμο·) ***Προσκοπάκι*** (καὶ τὸ γράμμα σου ὡραῖο καὶ τὸ ποιηματάκι τῆς βροχῆς· ἔστειλα)· ***Μαῦρον Ἀετόν*** (ἔστειλα· χαίρω γι' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις·) ***Ἀνδρομέδαν*** (καὶ τοῦ χρόνου πιὸ ἔκτακτο! δὲν θυμοῦμαι τώρα, μὰ ἂν δὲν ἐδημοσιεύθησαν, δὲν θὰ τὰς ἔλαβα·) ***Μοναχοκόρην*** (ἔχει καλῶς· ἔστειλα λυσόχαρτο καὶ 4 τετράδια·) ***Ἀντώνην Ἰγνῖνον, Ἑλληνικὴν Ρόδον, Ροδιακὴν Αὔραν, Δημ. Στεφανίδην, Παιδὶ τῶν Δασῶν*** κτλ. κτλ.

Ἰωάννην Δ. Μουστάκην, Τσιγγάνον, Ἀστραπόβροντο, Ροζίταν, Μεγαλόσπερκην Ἴδην, Ὑψιπέτην Ἀετόν, Δ. Παρθενόπουλον, Κρινιὼ Καλομοίρη, Σγουρόμαλλην (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα με τὰ τὴν ***20 Σεπτεμβρίου***, θ' ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 235ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 24 Νοεμβρίου)

630. Λεξίγριφος

Κραυγὴ πουλιοῦ ἂν ἑνωθῇ
Μ' ἀγκαθωτὸ φυτό,
Γίνεται κάτι ποὺ μπορεῖ
Νὰ λέῃ σὰν τὸν Χριστό:
— Δεῦτε οἱ κοπιῶντες
Νὰ βρῆτε 'δῶ σὲ μένα
Ἀνάπαυση στὰ μέλη
Τὰ κατακουρασμένα.

Μεγάλη Ἑλλάς

631. Συλλαβόγριφος

Βεβαιωτικὸ
Μὲ νησάκι φτάνουν
Βασιλιὰ παλιὸ
Καὶ γνωστὸ νὰ κάνουν.

Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι

632. Μεταγραμματισμὸς μετὰ Τονογρίφου

Τῆς Μοίρας βάλθηκες ν' ἀλλάξῃς
Τὸ δρόμο; Πάλι ἐκεῖ θὰ φτάξῃς,
Μέση ἀς τῆς ἄλλαξες καὶ τόνο:
Ὁ δρόμος εἶναι δρόμος μόνο
Ἀνώμαλος, στενὸς καὶ πού περγῇ
Ἀπὸ γκρεμούς, χαράδρες καὶ
[βυννά.

Ξάνθιππος

633. Ἀναγραμματισμὸς

Παλιά, περίφημη γιοφτὴ
Μπερδεύει τὰ στοιχεῖα
Κι' πόλη φανερώνεται
Στὴν Αἴγυπτο πλουσία.

Ἀγνὴ Ψυχούλα

634. Μωσαϊκόν

Πάρος, Χίος, Δῆλος,
Μύκονος καὶ Μῆλος
Ἀπὸ ἕνα τοὺς δανείζουν
Καὶ μιὰν ἄλλη σχηματίζουν.

Εὐγενὲς Ἰδανικόν

635. Δικτυωτόν

* * * * * * * = Ἀρχ. πόλις τῆς
* * * * [Μ. Ἀσίας.
* * * * * * * = Πρωτεύουσα εὐ-
* * * * [ρωπ.
* * * * * * * = Ποταμὸς τῆς
* * * * [Ἰταλίας.
* * * * * * * = Προτέρημα.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἀφρισμένο Κῦμα

636. Ἀκροστιχὶς ἐξ' Ἀντιθέτων

Τὰ ἀρχικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν μέρος τοῦ φυτοῦ;

Φρόνιμος, ἀντάρτης, δειλός, κεκλιμένος, ἀναιδής.

Φωτεινὸς

637. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 1 8 9 4 = Ἀρχ. ποιητής
2 9 8 6 1 = Ποταμός.
3 4 5 6 2 3 1 = Ἐπιστήμη.
4 5 1 5 9 2 = Μονὸς βάρους
5 3 5 1 8 = Μυθολογικόν.
6 2 6 7 6 4 = Μέρος τῆς οἰκίας.
7 1 8 6 4 = Φωτιστικόν.
8 6 5 6 4 = Ἄνεμος.
9 2 1 3 6 8 = Ναὸς θεᾶς.

Σταυραετὸς

638. Μικτὸν

ω - *** - εαη - κ - εεαο - κ - εει

Ἀναξίλυτρος

639. Γρῖφος

πα
πα πα
Ο τ' τρ τ' ἐρῶν
πα πα εἶδος
πα

Γ. Ι. Σ.

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

640. Métagramme

Avec S, grand végétal;
Avec L, petit animal.

Ἡλιογέννητη

641. Sans Voyelles

Fs-c - q-dt - dvnn - q - prr

Εὐστράτιος Παξινὸς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 28

410. Σίκινος, (σύ, κεῖνος.) — 411. Φάρος-ἀφρός. — 412. Ἄλυσις-λύσις. — 413. Ψαλμὸς-παλμός. 414. Ὁ Ὥρος, ἡ ὥρα, τὸ ὄρος. 415. Ἄλτις—ἅλτ! = ἴς + Πάνορμος—ὅρμος = Πάν + (Μυσία — μῦς =) ἴα = ΙΣΠΑΝΙΑ.

416. ΜΕΛΙΣΣΑ
Ε Α Π Ι
ΛΑ ΟΚΟΩΝ
Ι Κ Ν Ε
ΣΠΟΝΔΑΙ
Σ Ω Α Α
ΑΙΝΕΙΑΣ

417 - 421. Διὰ τοῦ ΧΕΙΡ: ***πρόχειρος, αὐτόχειρ, χειρίζω, Χείρων, ἀντίχειρ.*** — 422. Ὡς ἠδὺ τὸ ζῆν μὴ φθονούσης τῆς τύχης. — 423. ***Ἡ ἄνοδος εἰς ὑψηλὸν ὄρος ἐπίπονος.*** (η ἄνω δὸς εἰς ὑψιλον, δρὸς ἐπὶ πόνος.) — 424. Orphélin (Orphée, lin). — 425. ***Πολλαὶ ἄρεται ὁμοῦ εἶναι σπάνιαι.*** (Paul, haie, arrêtez, homme, oui, n'est ce pas? niez).

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς ***Α' Περιόδου*** (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρ. ***25***, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. ***28,50*** διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. ***35*** διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς ***Β' Περιόδου*** (1894—1926) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 33 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. ***80*** καὶ ραμμένος δρ. ***85***. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. ***5*** ὁ ἄρραφος καὶ δρ. ***15*** ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. ***23*** εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως **10** τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. **6** (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν **10** λέξεων **60** λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα λεπτὰ **70** καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. **1**.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. **3**.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ΚΖ' — 905/

Ἀνδρομέδα, Ἔλσα, Μπόεμ, Ἀνέσπερη Εὐτυχία, Σαπουνόφουσκα, Ζηλεμένο Κάστρο, Ταξιδιάρικο Κῦμα, Ὀδέτη, Κολοκυθόσπορε, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικά; Δ/σις: Εὐτυχίαν Κυζικηνοῦ, Μαραθωνι.

ΡΟΖΙΤΑ

/ΚΖ' — 906/

Ὑποστηρίζτε τὸν (ΚΖ'—822) διαγωνισμό μου! Ἡ Δ/σίς μου προσωρινῶς: Μιχαὴλ Βαρέλλα, Φαρμακέμπορον, Θεσσαλονίκην διά: **Ἀφροδίτη τῆς Μήλου**

/ΚΖ' — 907/

Πρωτομπαίνοντας στὸ Διαπλασόκοσμο, χαιρετοῦμε ὅλους-ες, ἰδιαιτέρως Γκιόνην, Σανσελόρ.

Ταρτεῦφος, Μοκοκὸ

/ΚΖ' — 908/

Ἀνταλλάσσουμε Μ Μυστικὰ καὶ ἀλληλογραφοῦμε μὲ ὅλους. Στείλατε: Ταρτοῦφον ρ. γ, Μυτιλήνην.

Ταρτεῦφος, Μοκοκὸ

/ΚΖ' — 909/

Εἰσερχομένη στὸ Διαπλασόκοσμο χαιρετῶ ὅλους-ες. Ἀνταλλάσσω τετραδάκια. Δ/σις: Ἕλλην Λασκαρίδου, Μιτυλήνην.

Σμυρνιοπούλα

/ΚΖ' — 910/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΥΝΗΓΟΣ

Διορίζονται ἀντιπρόσωποι: Ἡρακλείου: **Σκανδαλιάρικο Διαβολάκι**, Σερρῶν: **Κάτασπρος Ἀράπης**.

Ἀντιπροσωπεῖον: ΦΟΒΕΡΟ ΛΥΚΟΣΚΥΛΟ

/ΚΖ' — 911/

ΠΑΡΑΡΤ. «ΚΥΝΗΓΟΥ» ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

Προκηρύσσομεν Διαγωνισμὸν ἀγράφων καρτῶν. Συμμετοχὴ τρίδραχμος. Βραβεῖα ἐκλεκτά. Περιμένομεν ἀπ' ὅλους-ες.

Διαγωνισμῶν: **ΝΕΡΟΚΗΝΑ**

/ΚΖ' — 912/

Σκανδαλιάρα, Ἀέλια, Μερέλλα, θερμὰ σᾶς χαιρετᾶ ἡ **Αὔρα τοῦ Εὐξείνου** ποὺ πάντα θὰ σᾶς θυμᾶται...

(ΚΖ' — 912α)

Προσκοπάκι, γιατὶ δὲν τὸ ἔκανες πρῶτα ἐσύ; Συλλυπητήρια!..

ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΟΣ

/ΚΖ' — 913/

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ (ΚΖ'—369) Διαγωνισμοῦ.—Βραβεύομεν **Ναδίαν** (μὲ τὸν Ἐρνάνη) καὶ **Σιλουέτταν** (μὲ τὴν Ἀγαπημένη). Στείλατε Δ/σιν καὶ ταχυδρομικά — Λοιποὺς στείλαντας εὐχαριστοῦμεν.

Μαμζὲλ-Νιτοῦς, Μιρέλλα

/ΚΖ' — 914/

Θέοπι, εἶσαι ὁ Γιάννης Τσαρούχης. Διλάντα, Σγουρόμαλλη, Ἄμλετ, ἀνταλλάσσουμε τετραδάκια; Εὐτυχίας 13-Β, Ἀθήνας.

Στρατηγὸς Μπλύχερ

/ΚΖ' — 915/

Η (ΚΖ'—871) Ἀγγελία δημοσιεύτηκε χωρὶς τὴν ἄδειά μου, γι' αὐτὸ διαφεύδεται. Συγγνώμη, **«Φαληρικὴ Ὅμιλε»**, γιὰ τὴν ἀνησυχίαν.

ΑΘΩΣ (ἀντιπρόσ. «Σωματοφυλάκων»

/ΚΖ' — 916/

ΟΜΙΛΟΣ ΤΩΝ ΕΥΓΕΝΩΝ

Ἀψιθήσαν ἐξ Οὐῶκερ Πάρκ οἱ: **Λόρδος Τζέραρ, Κόμης τοῦ Δόρυνκουρ** καὶ **Μαρκήσιος ντὲ Ζιλιάκ**.

Ὁ «ΟΜΙΛΟΣ ΤΩΝ ΕΥΓΕΝΩΝ» συνεχίζει τὰς ἐργασίας του.—**Ἀψάρα**, στεῖλε Δ/σίν σου.

/ΚΖ' — 917/

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ ἀπ' εὐθείας μὲ ὅλους καὶ ὅλες, ἰδιαιτέρως μὲ τὴν **Ἀνθεμίδα καὶ Τζοκόντα**. Δ/σις: Ζωῖ Ἰωαννίδου, Κομοτινὴν (Δ. Θράκης).

Τζοκόντα, γιατὶ δὲν μοῦ γράφεις;

ΝΟΡΜΑ

/ΚΖ' — 917α/

ΦΑΥΑΡΟΥΜΕΝ: Σέρλοκ Χόλμς=Γιάννογλου, Ἀνθισμένη Ὄασις = Μαρῆ! **Βρέστε μας λοιπόν!!!**

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΦΑΥΑΡΩΝ

/ΚΖ' — 918/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΡΟΜΕΡΩΝ

Ζητοῦμεν ἀντιπροσώπος. Πρῶτος Διαγωνισμὸς καρτῶν. Βραβεῖα 4. Συμμετοχὴ δρ. 1,50. Δ/σις: Τάκην Ζάγκον, Κρέστεινα.

/ΚΖ' — 919/

Ἔλσα, Ἀέλια, Γλυκεία Χαραυγή, Ξανθὴ Κρητικοπούλα, Ἀνέσπερη Εὐτυχία, τετραδάκια ἔστειλα, Περιμένω.

Δ/σις: **Βοσκοπούλαν**, Ἀντωνιάδου 5, Ἀθῆναι. **Δοξασμένη Ἰδάκη**

/ΚΖ' — 920/

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν Μ. Μυστικῶν. Συμμετοχὴ τρίδραχμος. Προθεσμία δίμηνος. Βραβεῖα δύο. Διαπλασοπούλες-α, περιμένω.

Δ/σις: **Βοσκοπούλαν**, Ἀντωνιάδου 5, Ἀθῆναι. **Βοσκοπούλα**

/ΚΖ' — 921/

«Χ. Ω. Ψ.»

«ΦΑΛΗΡΙΚΕ ΟΜΙΛΕ» ὅσα σᾶς φάλαμε στηρίζονται ἐπὶ θετικωτάτων βάσεων. Εἰς τί ἔγκειται τὸ ἰδεῶδες πεδίον σας; Νὰ ἀρχίζετε μιὰ διάλεξι πρὸ μηνὸς καὶ ἀκόμη νὰ τὴν τελειώσετε; "Ἄλλως τε τὰ χάλια σας εἶναι πασιφανέστατα. Δὲν πιστεύουμε νὰ ἔχετε τὸ θράσος νὰ ἀρνηθῆτε ὅτι ἐ Διευθύνετε ἀπὸ... κορίτσι! ὅτι πάντοτε ἀλληλοτρώγεσθε θέλοντας ὅλοι τὴν προεδρείαν, ὅτι ὁ Πρόεδρος εἶναι... ἀνίκανος νὰ συνάξῃ τὰ μέλη εἰς συνεδρίασιν; Δεχθῆτε λοιπὸν ἐγκάρδια συλλυπητήρια!..

Ἀνακατοσοῦρα, Ἀντονεύρη, σιωπή!

/ΚΖ' — 922/

Κολοκυθόσπορε, κουτόχορτο σὲ τσίζει ἡ... ντανιὰ σου; Οἰκονομία, βρὲ παιδί μου!.. Σατανᾶ, βλλεπητήρια!.— Ξανθὴ Μουσμὲ—Κ. Τυπάλδου. **ΑΜΛΕΤ**

/ΚΖ' — 923/

Πιστοποιοῦμεν ὅτι **Σαπουνόφουσκα** δὲν εἶναι **Παπᾶ**. (Διάπλασις).

Κόκκινο Ἀραπάκι

/ΚΖ' — 924/

Λ. Σ. Γράψε μου χωρὶς νὰ ἀναφέρῃς στὸ φάκελλο διόλου τὸ ὄνομά μου οὔτε ἁπλὰ ψηφία καὶ θὰ λαμβάνω ἀσφαλῶς. Λεπτομερείας ἀργότερα. **Σ. Λ.**

/ΚΖ' — 925/

Τρέμετε!!! γιατὶ ἐξακολουθῶ: **Αἰγυπτία**—Κατσικανέλη, **Γίνος Βούγας**—Γιάννης Λαγουδάκης. Ἀούαα!

ΝΙΚ-ΚΑΡΤΕΡ

/ΚΖ' — 926/

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλους καὶ ὅλες. Στείλατε: Α Γαβριηλίδην, Χαλκοκονδύλη 49, Ἀθήνας, διά:

Λόρδον Γκλέναρβαν

/ΚΖ' — 827/

Ἀνακατοσοῦρη καὶ Ἀντονεύρη, Κρίσας καϊμένοι! "Αν θλες σας οἱ ἀναπολύφεις εἶναι σὰν τὴ δική μου, σᾶς συλλυποῦμαι. (Ζημ. Διαπλ. Σᾶς γέλασε ἡ Δ/σις).

Σαπουνόφουσκα

/ΚΖ' — 928/

ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ

«ΕΡΜΗ»! παρακαλοῦμε νὰ ξαναπεῖς τὴν (ΚΖ'—670) μὴ ξεχνόντας ὅ,τι ἐμεῖς ἀναπολύφαμε **Σύλλογε**.

Σὲ σᾶς «ΠΑΛΙΑΤΣΟΙ», δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ ὑπενθυμίσουμε τὴν (ΚΖ' — 560), «... ὑπάρχει φόβος νὰ πέσετε καὶ τότε θὰ χτυπήσετε πολύ, μὰ πολὺ δαρειά!» Μήπως σεῖς δὲν εἴστε **Παλιάτσοι** (;);

«ΦΑΥΑΡΟΙ»! Νομίζετε ὅτι μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀσχολεῖται μὲ τὶς φλυαρίες σας;

/ΚΖ' — 929/

Διαγωνισμὸν (ΚΖ' — 762) παρατείνω ἐπ' ἀόριστον· Βραβεῖα ἐκλεκτά· Δ/σις (ΚΖ' — 642). Παλιάτσοι, Ἑρμῆ, Τιτάν, Ἀστήρ, Βουλγαροκτόνοι, Διαβολάκοι, Ἱπόται, Ἀκαταμάχητοι, Ἱερολοχῖται, Κυνηγέ, **περιμένω ἰδιαιτέρως.**

Βράχος τῆς Ἰωνίας

/ΚΖ' — 930/

Ἀνταλλάσσω τετραδάκια μέσον Διαπλάσεως. Περιμένω ἀπὸ ὅλους καὶ ὅλες. Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, ἔστειλα· περιμένω.

Νέμεσις

/ΚΖ' — 931/

Ἀλλοίμονόν σας!!! **Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τὸ τέλος τοῦ κόσμου καὶ τοῦ Διαπλασόκοσμου: 30 ἀποκαλύψεις!...** **ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΟΣ**

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΤΥΠΟΙς ΣΕΝ. Σ. ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ· ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ 19, ΑΘΗΝΑΙ